

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. 132, IULIE 2014 | ***Apare în ULTIMA ZI a lunii*** | **2,5 lei**

Director fondator: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor-şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
Marius Prichici OP 32, CP 157, Bucureşti, tel.: 0746700117, e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com
SITE: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

ATENŢIE: ***AVEM O NOUA ADRESĂ PENTRU PRIMIREA BANILOR (PG. 16)***

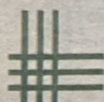
Editorial: ORIZONT LEGIONAR

MOTTO: "***Dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda!***" (prof. Nae Ionescu – "*Fenomenul legionar*")

Conştienţi că **singura cale de redresare morală** – individuală şi naţională – **este cea legionară, păşim pe drumul trasat de Căpitan.** Din acesta face parte şi TABĂRA DE MUNCĂ ŞI EDUCAŢIE. ***(continuare în pag. 2)***

Nicoleta Codrin

ORIZONT LEGIONAR

Cuibul, tabăra... închisoarea

Victor Gârcineanu, unul dintre martirii Mişcării, enumera cele **trei modalităţi de şlefuire a personalităţii legionare:** cuibul, tabăra şi... închisoarea! Am fost şocată la început. Bine-bine, în cuib se face educaţia legionară şi selecţia, în tabără se călesc oamenii, dar închisoarea?! Mi se părea ceva care te dezumanizează. Apoi, aprofundând literatura legionară, am înţeles. În perioada de maximă înflorire a Legiunii aproape toţi membrii ei marcanţi au făcut mai multe sau mai puţine luni de detenţie, începând cu Căpitanul, Moţa, Banea, Clime etc.; chiar şi prof. Nae Ionescu, tatăl şi fraţii Căpitanului au fost închişi în timpul marilor prigoane. Pe vremea aceea puşcăriile erau adevărate "academii legionare" în care se desfăşura o viaţă legionară intensă, cu conferinţe pe diverse teme şi program de rugăciune. Regimul penitenciar inuman care avea să se aplice după război era necunoscut pe atunci. (Şi totuşi, gândindu-ne "la rece", în temniţele comuniste s-a desăvârşit educaţia legionară, apărând noi sfinţi ai zilelor noastre: Radu Gyr, Ilie Lăcătuşu, martirii de la Aiud, Valeriu Gafencu!)

Revenind: asemeni cuibului, TABĂRA face parte, în mod obligatoriu, din educaţia legionară.

Încă înainte de înfiinţarea organizaţiei propriu-zise, a Legiunii "Arhanghelul Mihail", tabăra de muncă voluntară de la Râpa Galbenă din Iaşi pentru construirea unui cămin cultural-creştin (1924), a constituit un exemplu de gândire şi simţire naţionalist-creştină. Studenţii şi elevii frământau lutul lucrând prin rotaţie la fabricarea cărămizilor şi la grădina de zarzavat care le asigura subzistenţa. Evenimentul, nemaiîntâlnit până atunci, a antrenat participarea în masă a ieşenilor. Aceştia se opreau la cărămidărie după orele de servici şi dădeau o mână de ajutor tinerilor.

Peste câţiva ani Corneliu Zelea-Codreanu avea chiar să dea o Circulară prin care condiţiona înaintarea în grad de participarea la o tabără de muncă. Pentru că fără a fi pus în faţa greutăţilor nimeni nu-şi poate cunoaşte cu adevărat propriul caracter. Mai ales că oamenii sunt prea puţin dispuşi să-şi vadă defectele.

Taberele au acoperit apoi harta României întregite. Din cele peste 1000 (o mie) de tabere menţionez câteva: Bucureşti (Giuleşti, Casa Verde, Gutenberg), Arnota, Carmen Sylva, Susai, Rarău, Rădăuţi, Drăgăşani, Giurgiu, Basarabia (Cotiugenii Mari, Buga, Valea Mare, Lăpuşna), Cluj, Dealul Negru, Topoloveni, Hotarele (Ilfov), Izbuc (Bihor), Marca (Sălaj), Aciliu, Cărpiniş (Sibiu), Baciu (Braşov), Ineu, Lat Iaz (Alba), Roman, Herculane, Tecuci, Storojineţ etc. Cea mai importantă a fost, fără îndoială, cea de la Carmen Sylva, condusă de Căpitan în doi ani consecutivi, la care au participat 800 de legionari, construind şapte cabane cu pietre scoase cu braţele din mare şi amenajând faleza, dar cea mai impresionantă a fost cea de la Arnota unde 240 de legionari au săpat cu târnăcoapele drum în stâncă spre mănăstirea unde odihnesc osemintele lui Matei Basarab.

Anii au trecut, figurile legendare ale Mişcării au pierit secerate de gloanţele duşmanilor ţării. În diverse zone însă clădirile construite de ele mai dăinuie: Casa Verde şi clădirea din Gutenberg nr. 3 din Bucureşti, Catedrala din Drăgăşani, cea din Orăştie etc. Şi, mai ales, ne-a rămas exemplul.

Pe timpuri legionarii contribuiau la construirea de biserici, dar ridicau pe cont propriu şi un cămin cultural-creştin, o şcoală, o casă pentru un om sărac, un sediu legionar. Astăzi, **din cauza sărăciei generalizate, dar mai ales din cauza condiţiilor impuse pentru a realiza cea mai modestă construcţie, legionarii s-au axat pe participarea la zidirea de mănăstiri.** *Bancul de mai jos, **"Potopul guvernelor din România"**, ilustrează cum nu se poate mai realist birocraţia distrugătoare.*

Micul nostru ajutor este binevenit pentru că orice lăcaş de cult se construieşte exclusiv din donaţiile credincioşilor, Episcopia respectivă necontribuind cu un leu (şi cu atât mai puţin statul). Discuţiile din presă despre faptul că în ultimii ani s-au construit mai multe biserici decât spitale sunt de-a dreptul ticăloase. Păi mănăstirile şi bisericile se fac exclusiv prin cheltuiala benevolă a credincioşilor, pe când spitalele intră în obligaţia statului! (acesta însă le desfiinţează pe cele existente...) Înmulţirea lăcaşurilor de cult se datorează omului de rând a cărui credinţă în Dumnezeu devine tot mai puternică pe măsură ce statul devine tot mai demonic. Întotdeauna în vremurile de restrişte românul s-a adresat lui Dumnezeu... Categoric, asemenea discuţii prosteşti împotriva bisericilor le fac cei fără Dumnezeu. Deseori auzim. "Eu cred în dreptate, corectitudine, nu în Dumnezeu". Păi dacă nu crezi în El, e clar că îţi imaginezi că nu trebuie să dai socoteală decât aici, deci singura ta grijă este să nu intri sub incidenţa legii - ceea ce se poate face lesne, fără a fi deloc o persoană morală! Câţi fac închisoare pentru minciună, oricât de gravă, de exemplu? Dar pentru sperjur? Moralitatea ateului e extrem de laxă. Fără Dumnezeu, dreptatea, corectitudinea şi toate celelalte sunt vorbe goale. De aceea una dintre condiţiile de încadrare în cuib este credinţa creştină strămoşească.

Pe drumul Căpitanului

Corneliu Zelea-Codreanu a trasat un drum, cel al măririi româneşti. În scopul Învierii. A mers pe el până la capăt. **Două generaţii au *încercat* să-l urmeze. Unii au ajuns la finalul drumului**, acoperiţi de glorie (elita), **alţii l-au abandonat pe traseu, într-o etapă sau alta:** n-au putut să urce "muntele suferinţei" ori s-au înecat în "mlaştina deznădejdii" că biruinţa e prea departe.

Cu atât mai mult pretenţiile de la cei de azi, crescuţi în spiritul lui "Ubi bene, ubi patria", sunt **exagerate.** De aceea demult nu ne mai punem problema de câţi suntem urmaţi...

Dar pentru că Apostolul Neamurilor spune într-una din Epistolele sale: ***"CREDINŢA VINE DIN AUZIRE"***, scriu în continuare.

Participarea la tabăra legionară a devenit în timp o necesitate sufletească. Bucuria de a te întâlni cu camarazii la un schit, în munţi, şi a munci împreună, face parte din trăirea legionară. Pentru că **legionarismul nu reprezintă numai un set de principii, ci mai ales trăirea lor.**

Există deja nişte mănăstiri răspândite prin ţară, în Dâmboviţa, Hunedoara, Covasna, Prahova, Sibiu, Suceava, Neamţ, la care am pus şi noi o cărămidă. Am ajuns la cea de-a noua tabără de muncă.

Anul acesta Dumnezeu ne-a purtat paşii la un **mic schit din munţi. Nu facem public numele locului** - ca de obicei -, din mai multe motive:

1. Nu vrem să oferim pretextul pentru prigonirea obştei schitului. Vă amintiţi ce scandal iese în presă, ce acuzaţii aberante se aduc întregii Biserici Române când se face cea mai vagă asociere cu legionarismul? Ultimul a avut loc chiar luna trecută – cazul monahului Teodot de la Mănăstirea Petru Vodă. Şi călugărul n-a făcut nimic altceva decât să afirme lucruri de bun simţ!

2. S-ar putea invoca idioţenia că schitul acceptă "muncă la negru". Nu credem că beneficiarul ar datora ceva statului pentru că noi, care suntem cocoşaţi de impozite, taxe,. asigurări, muncim benevol în concediu.

3. De altfel, nu are nici o relevanţă unde anume am fost; importantă este acţiunea ca atare.

Imaginile alăturate şi cele din ultima pagină vorbesc de la sine.

S-a scos piatră din râu, s-au săpat şanţuri pentru fundaţia unei clădiri gospodăreşti, s-a făcut ciment la betoniera de mână şi s-a turnat, s-a cosit fânul de pe un hectar de păşune în pantă – munci grele pentru nişte intelectuali de la oraş (profesiile participanţilor la tabără: ingineri cu diferite specializări, pictor, dascăl, cercetător ştiinţific, compozitor...). Toţi au muncit la întrecere cu ei înşişi. **S-au placat pereţii chiliilor, s-au tăiat lemne, s-a pregătit suportul viitoarelor icoane** (şlefuit şi chituit plăci), s-au vopsit rame de geamuri şi uşi. Bineînţeles că s-au **curăţat şi tocat zeci de kg de legume pe zi** pentru hrana "muncitorilor" legionari. La acest "capitol" a ajutat un simpatizant octogenar din Rădăuţi care a ţinut să ne fie alături în tabără traversând toată ţara cu trenul, cu un sac de alimente pentru schit şi 200 de lei pentru noi. S-a încadrat în program cu surâsul pe buze, în ciuda sănătăţii şubrede. Aşa arată iubirea...

De altfel, aici dragostea ne-a învăluit din toate părţile, la unison cu cea dintre noi.

Mica obşte, formată exclusiv din oameni cu studii superioare în diverse domenii, trăieşte **ca în vremurile de demult ale monahismului.** Poartă straie uzate, munceşte, se roagă mult, iubeşte oamenii şi animalele, vorbeşte puţin şi cu miez. Are spre închinare **moaşte de la Aiud** şi – remarcabil! - toţi sunt adepţi ai **ideilor legionare** pe care le cunosc din multe lecturi!

Nu am fost "acasă", ca în alte tabere, ci în anticamera Cerului...

***

POTOPUL GUVERNELOR DIN ROMÂNIA

Îi spune- Dumnezeu lui Noe (care trăia în România):

- Pământul s-a umplut de răutate şi oamenii M-au uitat. Vreau să construieşti o nouă Arcă pentru că Potopul va veni iar. Să iei din fiecare specie câte un exemplar, mascul şi femelă. Ai la dispoziţie 6 luni!

După intervalul de graţie acordat se uită Dumnezeu pe pământ şi-l vede pe Noe plângând în grădină.

- Noe, sunt pe cale să încep Potopul, unde este Arca?

- Iartă-mă, Doamne, dar lucrurile s-au mai complicat între timp...

Am nevoie de autorizaţie de construcţie. Mă tot cert cu un inspector, pentru un sistem antiincendiu.

Vecinii m-au dat în judecată pentru că am încălcat planul de urbanism construind Arca în grădina mea şi pentru că nu am respectat normele de înălţime.

Apoi compania de electricitate a cerut să pun ipotecă pe Arcă în vederea acoperirii costurilor de transport şi de mutare a liniilor de înaltă tensiune ce trebuie date la o parte din calea Arcei pentru a fi lansată la apă. Degeaba le-am spus eu că va veni marea la mine, că nu m-au crezut.

Să fac rost de lemn a fost o altă problemă. Este interzis să tai copaci din pădurile învecinate deoarece acolo trăieşte bufniţa cu pete care-i o specie protejată. Am încercat să-i conving pe ecologişti că tai arbori tocmai pentru a salva bufniţa, dar nici n-au vrut să stea de vorbă cu mine.

Când am început să adun animalele, am fost dat în judecată de un grup de activişti pentru protecţia animalelor. Ei spuneau că ţin animale sălbatice sechestrate împotriva voinţei lor şi că a aduna atâtea animale într-un spaţiu atât de mic înseamnă cruzime faţă de ele.

Apoi Ministerul Mediului mi-a interzis să construiesc Arca până când reprezentanţii lor nu fac un studiu de implicaţii pe care Potopul Tău le poate avea asupra mediului.

Încă am un proces în derulare cu Ministerul Muncii deoarece încă nu m-am hotărât câte minorităţi ale grupurilor etnice să angajez pe şantier.

Blocul Sindical nu mă lasă să mă ajute la construcţie copiii mei deoarece nu fac parte din Sindicat şi nu au certificare ISCIR pentru construcţia de Arce.

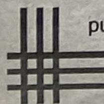
Ca să fie totul şi mai rău, Fiscul mi-a confiscat toate posesiile deoarece - susţin ei - vreau să părăsesc ţara cu specii de animale pe cale de dispariţie.

Deci, Doamne, iartă-mă, dar îmi trebuie pe puţin 10 de ani ca să fac ce mi-ai cerut!

Dintr-o dată cerul se lumină, iar norii dispărură.

- Doamne, să înţeleg că nu mai distrugi lumea?

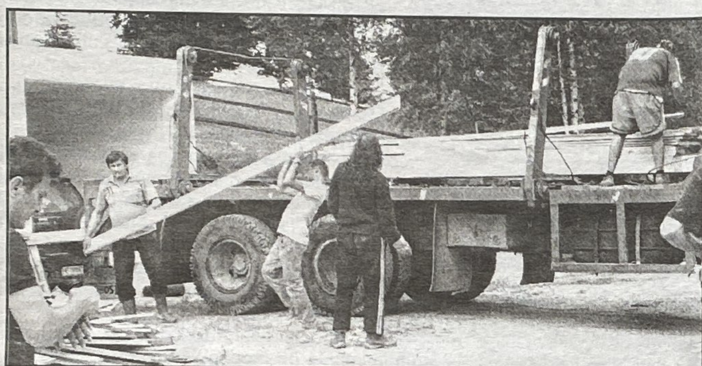
- Nu, Noe, mi-au luat-o guvernele voastre înainte...

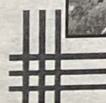

RĂZBOIUL DE 66 DE ANI

Luna aceasta am constatat cu surprindere că suntem chiar filosemiţi, şi nu "antisemiţi", aşa cum ne acuză evreii de vreo 80 de ani încoace. Suntem răscoliţi de suferinţele palestinienilor – semiţi sută la sută, fără nici o îndoială! Chiar şi purtătorul de cuvânt al Agenţiei ONU, Chris Gunness, a izbucnit în hohote de plâns în faţa camerelor de luat vederi, în timp ce descria masacrul din Gaza.

"Dar arabii sunt terorişti..." vor spune, poate, unii, intoxicaţi de presa care ne tot toacă la cap.

Să încercăm să conturăm un tablou succint al evenimentelor, de la început.

***Teritoriul Palestinei** (marcat cu culoare închisă) **şi cel al Israelului** (alb)*
*De la stânga la dreapta: **cele două teritorii în 1946, 1947, 1967, 2000***

Observând hărţile, frapează două aspecte:
- împărţirea teritoriului din 1947 e foarte ciudată, noul stat Israel pur şi simplu înconjurând statul palestinian;
- din 1967 până în 2000, statul palestinian este deja "înghiţit" practic de cel israelian, fără război; palestinienii au mai puţin de un sfert din teritoriul acordat în 1947 de Rezoluţia ONU.

Cum a început totul

În urma primului război mondial teritoriul Palestinei, ieşit de sub ocupaţia otomană, a intrat sub mandat britanic (1918—1948). Englezii au spus că vor asigura aici un cămin evreiesc (Declaraţia Balfour), dar n-au materializat promisiunea. În 1946 Congresul SUA a criticat modul de administrare britanic, iar în 1947 guvernul laburist a transmis problema Palestinei proaspăt înfiinţatei Organizaţii a Naţiunilor Unite. ONU a partajat Palestina în două state, arab şi evreiesc şi arabii s-au pomenit, după două mii de ani, cu "fiul rătăcitor". Împărţirea era extrem de ciudată: **noul stat israelian îl înconjura pe cel palestinian ca într-un cleşte.**

Imediat după evacuarea ultimelor trupe britanice renumitul sionist **Ben Gurion declara înfiinţarea statului Israel** (14 mai 1948). Ziua următoare a început **războiul** între arabi (Palestina, Egipt, Irak, Iordania, Liban, Siria), şi evrei. S-a încheiat după un an, cu victoria evreilor. Noul stat israelian a ocupat aprox. 70% din teritoriul palestinian.

Cu o lună înainte de război a avut loc masacrul palestinienilor de la **Deir Yassin. Menahem Begin**, fost prim ministru al Israelului, se laudă cu importanţa acestuia în cartea ***"The Revolt: The Story of the Irgun"*. El scrie că fără "victoria" de la Deir Yassin n-ar fi putut exista un stat numit "Israel"**. *"Cuprinşi de groază, arabii fugeau, strigând: <<Deir Yassin!>>"*. Despre ce este vorba: în noaptea de 8/9 aprilie 1948 două grupuri militare evreieşti -***"Irgun Zvai Leumi"*** (în ebraică "Organizaţia Naţională Militară") şi ***"Stern"*** – au distrus satul palestinian Deir Yassin de lângă Ierusalim, luând cu asalt, prin surprindere, casă cu casă. **Toţi locuitorii au fost asasinaţi:** 260 de bărbaţi, femei şi copii au fost fie împuşcaţi, fie ciopârţiţi, iar apoi o parte dintre cadavre au fost târâte pe străzile din Ierusalim. Masacrul a avut un **răsunet internaţional**, iar Jacques Reynier, reprezentantul Crucii Roşii din acea perioadă în Palestina, declara situaţia ca fiind "oribilă". **Grupul *"Irgun" ("Etzel")* era comandat de viitorul prim-ministru israelian, Menahem Begin**, iar *"Stern"-ul ("Lehi")* era condus de un alt viitor prim-ministru, Yitzhak Shamir. (*"Etzel"* şi-a schimbat denumirea în *"Irgun"* în iulie 1946, după ce a detonat o **bombă în Comandamentul Militar Britanic** din hotelul „Regele David", omorând 92 de oameni). În 1980 fostul terorist, **comandant al "Irgun"**, avea să primească Premiul Nobel pentru Pace.

Evreii au făcut publicitate masacrului pentru a-i determina pe oameni să fugă panicaţi din casele lor, unde nu li s-a permis să se întoarcă nici până azi. Măcelul de la Deir Yassin a fost urmat de **primul mare exod al palestinienilor.**

Iar Yasser Arafat declara, la rândul său: ***"Au ocupat 81% din Palestina****, dezrădăcinând un milion de arabi. Au ocupat* ***524 de oraşe şi sate,*** *dintre care* ***au distrus imediat 385.*** *Procedând astfel, evreii şi-au construit aşezările şi coloniile pe ruinele fermelor şi aşezărilor noastre."*

Masacrele nu au încetat însă. Iată denumirile câtorva dintre ele: Sharafat, Kibya, Kafr Qasem, Al Sammou, Oyon Qara, Jabalia, Al Aqsa (1969), Sabra şi Shatila (1982). Informaţiile

există până şi pe site-ul wikipedia (controlat ştiţi de cine)! O mică explicaţie pentru necunoscătorii în domeniu: oricine e liber să adauge informaţii pe wikipedia, indicând sursa acestora, dar intervine cenzura care decide ce surse sunt acceptate. În mod cert pagina masacrului va fi ştearsă în curând. Dar nu şi din istorie.

În războiul din 1956 (cunoscut sub numele de "Războiul Suezului"), Israelul a ocupat Fâşia Gaza şi Sinaiul, care au fost preluate un an mai târziu de Egipt.

În anii care au urmat conflictele armate au fost constante. În **1964** palestinienii au format ***Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei***, abreviată OEP, din mişcarea Fatah (cea mai influentă), Frontul Popular de Eliberare a Palestinei, Frontul Democrat pentru Eliberarea Palestinei şi alte facţiuni palestiniene. OEP şi-a stabilit ca obiectiv recucerirea teritoriilor pe care le deţinea înainte de 1948

În iunie **1967, Israelul a ocupat** printr-un nou război (al treilea, aşa-numitul "Război de şase zile") **restul teritoriului palestinian, Cisiordania şi Gaza** (aşa-numitul "Război de şase zile"). **Cisiordania a fost populată cu colonişti evrei.**

În decembrie **1987** a izbucnit "***Intifada***", **revolta populaţiei contra ocupaţiei israeliene,** care a durat până în 1993. Imaginea celebră din timpul acestor mişcări este aceea a **tinerilor aruncând cu pietre către tancurile israelienilor.**

În 1993, în urma acordurilor încheiate între Yasser Arafat din partea palestiniană şi Itzhak Rabin din partea israeliană, s-a semnat un acord privind punerea în practică a unei guvernări autonome în Gaza, fâşia aferentă şi Ierihon, dar, a rămas "literă moartă". în **2000** s-a produs a doua ***Intifadă.***

În **2004** Knessetul (Parlamentul israelian) a decis **evacuarea coloniştilor israelieni din Gaza, dar spaţiul aerian şi accesul maritim au rămas sub control israelian.**

Ca atare, la alegerile din 2006 din Palestina a câştigat organizaţia *Hamas* (*Mişcarea Islamică de Rezistenţă*).

Israelul a sărit în sus şi a refuzat să recunoască autoritatea palestiniană. De altfel, mai mulţi **lideri *Hamas*** au fost **asasinaţi** de-a lungul timpului de israelieni: fondatorul Ahmad Yasin în **2004** şi succesorul său, motiv pentru care organizaţia a decis păstrarea secretului asupra numelui conducătorului, indicând instituirea unei conduceri colective.

În iunie **2007** Israelul a **izolat Gaza** cu gard de sârmă ghimpată (la propriu), instaurând **starea de asediu**. Declararea ca "entitate ostilă" a Fâşiei Gaza a însemnat **tăierea furnizării de energie electrică, combustibil şi apă!**

În **2008** mai multe ONG-uri pentru drepturile omului au prezentat un raport al situaţiei populaţiei din Fâşia Gaza, care arăta că **blocada** impusă de israelieni asupra Fâşiei Gaza au avut un **impact distrugător**, suspendând peste 90% din activitatea industrială, aducând **rata şomajului la 80%** şi afectând profund viaţa **locuitorilor care depindeau în proporţie de 80% de ajutoarele umanitare din străinătate.** (Dar acestea erau **oprite de Israe**)!

Observatorul permanent al Vaticanului la ONU, cardinalul Renato Martino, a numit Fâşia Gaza "***un gigantic lagăr de concentrare***". E o exprimare eufemistică: de fapt e lagăr de **exterminare!**

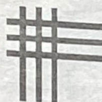
În decembrie **2008** Israelul a pornit un atac sângeros aerian şi terestru, cu bombardiere, elicoptere de luptă şi trupe. **1.400 de palestinieni** au fost ucişi şi 5.300 răniţi, majoritatea civili. Israelienii au pierdut 13 oameni, din care 11 militari.

În ian. **2009 ONU** a dat o rezoluţie pentru **retragerea imediată a forţelor israeliene**, care însă a fost total **ignorată.** Israelul şi-a retras trupele, dar şi-a menţinut **controlul asupra punctelor de frontieră şi a spaţiului aerian şi maritim.** În traducere asta înseamnă că, de fapt, Israelul **încă mai ocupă Gaza.**

În ianuarie **2010** au avut loc alte atacuri ale Israelului, avioanele bombardând mai multe tuneluri care treceau pe sub bariera Gaza, vizând uciderea mai multor militanţi Hamas presupuşi a fi plănuit atacuri.

În mai **2010** ***"Flotila Libertăţii"***, un convoi de şase nave cu **700 de activişti pro-palestinieni din 50 de ţări,** care aducea **ajutoare umanitare** (mâncare, medicamente şi materiale de construcţie) cântărind 10.000 tone, este **atacată de trupe de comando israeliene în apele internaţionale!** 19 oameni sunt ucişi, 60 sunt răniţi, iar ajutoarele sunt oprite de israelieni!

În **2012** o nouă ofensivă israeliană în Gaza s-a soldat cu peste 140 de morţi şi 950 de răniţi, printre

După această mică incursiune în trecutul apropiat, revenim la **prezent:**

O mare dramă ignorată

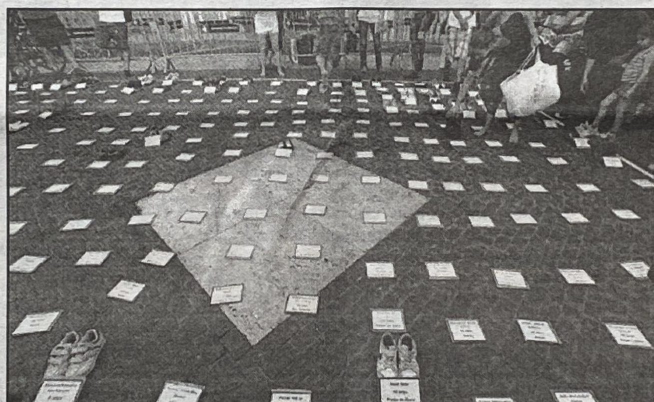
Materiale video cutremurătoare postate de agenții de știri din Gaza arată clădiri pulverizate de bombe, un atac aerian israelian asupra unui grup de copii care se jucau pe o plajă din Gaza, cartiere distruse complet, masacrul dintr-o piață, explozii devastatoare pe o stradă aglomerată. Imaginile au șocat lumea. "*Oamenii din piață și de pe stradă erau mai ales femei și copii. Deodată mai mult de 10 obuze au lovit piața, în zona Turkman și lângă stația de benzină. Acum totul e* ***o baie de sânge****, toți sunt uciși sau răniți.* ***Oamenii și-au pierdut diferite părți ale corpului*** *și țipă după ajutor. E un masacru*". (Salim Qadoum, martor al atacului - www.ziare.com). Ca atare, televiziunea și radioul din Gaza au fost bombardate, ca și singura centrală electrică.

Reacția internațională e slabă. Secretarul general ONU, Ban Ki-moon, a condamnat "acțiunea atroce" a armatei israeliene. Comisarul ONU pentru drepturile omului, Navi Pillay, a acuzat Israelul de nerespectarea intenționată a dreptului internațional. Regele Arabiei Saudite a condamnat **"tăcerea internațională"** asupra ofensivei Israelului pe care o consideră "*crimă de război și terorism sponsorizat de stat*". Liderul Iranului a cerut musulmanilor din intreaga lume să ii ajute pe palestinieni. Bolivia a etichetat Israelul ca "stat terorist"; ca și alte țări latino-americane, dintre care Brazilia, Venezuela și Cuba. (Bolivia a întrerupt relațiile diplomatice cu Israelul după măcelul din Gaza din 2009, iar Turcia a expulzat ambasadorul israelian și a suspendat acordurile militare cu Israelul în 2010, după atacul asupra "Flotilei Libertății"). Premierul turc numește bombardamentele israeliene asupra Fâșiei Gaza "*tentativă sistematică de genocid*". Îi împărtășim părerea.

În atmosfera de lașitate generală a guvernelor europene și arabe, oamenii ies cu zecile de mii în stradă. **În toată lumea au avut loc proteste** de amploare care cer încetarea imediată a invaziei militare israeliene în Fâșia Gaza. La Paris, Bruxelles, Londra, Rotterdam, Barcelona, Buenos Aires, Valparaiso (Chile), Detroit, New York, Amman (Iordania), Istanbul, Ankara, zeci de mii de oamenii au manifestat cerând oficialilor israelieni să oprească masacrul din Fâșia Gaza. La Barcelona a avut loc o demonstrație impresionantă: oamenii și-au scos pantofii și i-au așezat pe caldarâm sub hârtiuțe pe care erau înscrise numele sutelor de copii palestinieni omorâți recent de evrei.

Manifestația din Barcelona: oamenii și-au scos pantofii și i-au așezat pe caldarâm sub hârtiuțe pe care erau înscrise numele sutelor de copii palestinieni omorâți recent de evrei

Autoritățile franceze au luat decizia controversată de a interzice al doilea miting pro-palestinian, după ce la precedentul participaseră 25.000 de oameni. Protestatarii au ieșit însă în stradă, fără a ține cont de decizia autorităților, și au avut loc ciocniri violente între poliție și manifestanți.

La Budapesta 4.000 de membri ai comunității evreiești au susținut intervenția în teritoriul palestinian. „*Nu este un război împotriva cetățenilor din Gaza, este un* ***război împotriva terorismului.*** *Este un război* ***legitim.*** *Nu există un război mai legitim ca acesta*", a spus ambasadorul Israelului în Ungaria.

Cum nu este împotriva populației din Gaza, când omori 80% civili?! Cum este un război "legitim", când bombardezi cartiere, spitale, piețe, școli, clădiri ONU? Omori cu intenție sute de copii și femei și spui că porți război împotriva terorismului?! Lupți "împotriva terorismului" prin terorism?

Și Angela Merkel a susținut "*dreptul Israelului de a se apăra în mod adecvat*". Sângele apă nu se face...

Ambasadorul Israelului în România crede că "*Hamas este problema, iar demilitarizarea este soluția*". Dezarmare unilaterală, bineînțeles... La câteva ore după atacul asupra școlii din Gaza, SUA au livrat un nou transport de muniție în Israel.

Când vor înțelege oare oamenii că libertatea, democrația, dreptatea, nu constituie decât drepturile unora, mai "aleși", nu și obligațiile lor?

Iar ambasadorul Israelului în SUA, citat de "Le Figaro", a afirmat că soldaților israelieni ar trebui să li se acorde premiul Nobel pentru "reținerea inimaginabilă" cu care acționează în Gaza!

Ceva nu e în regulă cu ambasadorii ăștia...

Dar parcă numai cu ei? "The Guardian" ne informează că israelienii se adună odată ce soarele Mediteranei apune, seară de seară, la un spectacol grotesc pe dealurile aflate în proximitatea Fâșiei Gaza, pentru a viziona și a se bucura de "spectacolul" oferit de armata lor care aruncă bombe asupra palestinienilor. Israelienii beau și mănâncă pe fundalul exploziilor, iar veselia lor crește pe măsură ce numărul locuitorilor din Gaza care mor, crește. În pofida informațiilor că milioane de israelieni trăiesc sub teroarea rachetelor Hamas, nu se dau înapoi să urce pe aceste dealuri ca "observatori de război" în proximitatea Fâșiei Gaza, în raza de acțiune a unor rachete rudimentare palestiniene. Unii își aduc și copiii. O casă cu vedere la războiul din Fâșia Gaza ar putea avea un preț "piperat" în aceste zile de groază.

Palestina nu are armată, astfel că nu poate purta un război „convențional". Nici **un palestinian care vrea să-și apere țara cu arma în mână** în fața ocupației israeliene denunțate de toate organizațiile internaționale, nu o poate face într-un mod legal, organizat, ci **e nevoit să recurgă la lupta de gherilă.** Aceasta le-a adus renumele de "teroriști".

Palestinienii se confruntă cu **anihilarea,** Gaza este o **ruină,** infrastructura e distrusă de bombardamente, iar oamenii sunt împiedicați să-și asigure condițiile minime pentru **supraviețuire,** inclusiv apa și hrana. **Care populație mai poate fi pașnică după o stare de asediu care durează de șapte ani?** Lansarea de rachete reprezintă reacția la ghetoizarea impusă de Israel contrar rezoluției ONU din 2009.

"***Hamas*** *nu este o organizație teroristă, ci o* ***mișcare de rezistență***", a pus degetul pe rană premierul turc, citat de Jerusalem Post. "*Mereu vorbiți despre democrație. Ce fel de democrație este aceasta?*", a adăugat Recep Erdogan, adresându-se liderilor israelieni, neuitând să le reamintească de episodul "Flotilei Libertății". Am putea să-i explicăm noi, că suntem Stan Pățitul!

Agresiunile palestiniene constau din lansarea de rachete. ***Nimeni nu spune însă ce pagube au produs și câți israelieni au ucis aceste rachete?*** Nimeni nu a văzut cartiere israeliene distruse, nici mii de morți, dintre care sute de copii și femei. **Israelienii morți sunt în proporție de 90% militari, deci au fost uciși în timp ce atacau.** Și atunci intervine **manipularea** practicată de media. Nu e ceva nou. Un recent exemplu în acest sens ni-l oferă site-ul www.active.news.ro: televiziunea ABC News a realizat un reportaj despre rachetele lansate de Hamas asupra teritoriului israelian în timp ce pe ecran apăreau avioane israeliene care atacau Gaza. Și în timp ce se prezentau imagini cu palestinieni care încercau să-și recupereze o saltea din ruinele unei case, jurnalista vorbea despre "o familie de israelieni care vor să-și salveze ce se mai poate din casa lovită de o rachetă palestiniană". Ulterior, asaltată „de comentarii critice, ABC News și-a cerut scuze pentru "eroare". Iar un prieten din Franța ne-a relatat că la BMTV se prezintă timp de zece minute distrugerile cumplite din Gaza, după care jumătate de oră se arată un zid dărâmat al unei bucătării israeliene și se ia tensiunea evreicei speriate.

De la începutul conflictului (8 iulie) și până la această dată (30 iulie) a urcat la **peste 1.300 de morți,** din care **300 de copii, și 6.500 de răniți palestinieni, 80% civili,** în timp ce în tabăra **israeliană** s-au înregistrat **60 de morți, majoritatea (90%) militari,** deci cei implicați activ în război.

Premierul israelian a declarat că "*Nici o înțelegere vizând oprirea luptelor nu va fi acceptată de statul evreu dacă Israelul este oprit din demersul său de a* ***distruge rețeaua de coridoare subterane*** *pe care militanții o folosesc pentru a lansa atacuri*".

Cu alte cuvinte, "înțelegerea" va avea loc după distrugerea totală - infrastructură și oameni; cu cine se va mai face înțelegerea?!

De cealaltă parte, **palestinienii cer ridicarea blocadei impuse de Israel,** care durează deja de șapte ani și încetarea măcelului. Ceva extrem de firesc.

Conflictul - deschis sau mocnit – este, din păcate, o dispută pe termen lung, în plină desfășurare. **De 66 de ani.**

Nicoleta Codrin

ŞTIRI NAŢIONALISTE

Tricolorul şi falsificarea istoriei

Luna trecută, **pe data de 26,** a fost sărbătorită **ziua drapelului naţional.**

Foarte frumos, dar de ce pe 26 iunie?!

Mass media şi wikipedia ("enciclopedia" internetului, cică), ne explică: "*Ziua drapelului naţional a fost instituită prin Legea nr. 96 din 20 mai 1998 pentru a marca ziua de 26 iunie **1848**, când **Guvernul revoluţionar paşoptist a decretat ca tricolorul să reprezinte steagul naţional** al tuturor românilor*"!

Dar drapelul românesc datează din 1834, din timpul domniei lui AL. DIMITRIE GHIKA, nu din 1848! Benzile erau dispuse pe orizontală, cu fâşia roşie la partea superioară şi cea albastră la partea inferioară. Pe galben era pictată acvila cruciată, încoronată, ţinând în gheare un buzdugan şi o spadă, înconjurată de o cunună ovală din frunze de stejar şi laur, iar în colţuri erau pictate acvile. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că reunirea celor trei culori datează din **1599, de la MIHAI VITEAZUL,** "*din mila lui Dumnezeu domn al Ţării Româneşti şi Ardealului şi a toată Ţara Moldovei*"! El a alăturat pentru prima oară **culorile steagurilor celor trei principate româneşti (roşul moldovenilor, galbenul muntenilor şi albastrul transilvănenilor)** pe diplomele şi stemele pe care le-a acordat **după bătălia de la Şelimbăr** vitejilor boieri munteni şi moldoveni şi nobililor din Transilvania care i s-au alăturat, călăuzit de dorinţa de a-i uni pe toţi românii sub un singur stindard. De altfel, tricolorul reapare în timpul lui **Matei Basarab.** Strădaniile lui de refacere (pe cale diplomatică), a unităţii Ţărilor Române întrerupte prin moartea lui Mihai Viteazul, s-a concretizat şi în reintroducerea tricolorului – nu ca steag, ci într-o formă permisă de împrejurările vremii: printre **însemnele oficiale ale autorităţii domneşti** există documente de la Matei Basarab care au pecetea legată cu un şnur în culorile roşu, galben şi albastru. De asemenea, steagul folosit de **Tudor Vladimirescu** în 1821 avea, pe lângă flamura propriu-zisă, trei grupe de ciucuri coloraţi în roşu, galben şi albastru, ansamblul lor creând impresia tricolorului. Pânza, din mătase alb-gălbuie, *avea pictată central Sf. Treime flancată de doi sfinţi militari (Sf. Gheorghe şi Sf. Theodor Tiron).*

Într-adevăr, şi paşoptiştii din Moldova şi Ţara Românească au arborat tricolorul cu benzile dispuse pe verticală, iar cei din Transilvania, cu benzile orizontale. În 1859, odată cu dubla alegere a lui Al. I. Cuza în Ţara Românească şi în Moldova, tricolorul s-a impus definitiv ca drapel naţional, dar *în varianta dispunerii orizontale a benzilor de culoare.* Odată cu venirea regelui CAROL I steagul va avea benzile dispuse pe verticală, pornind de la portdrapel, albastru, galben, roşu, şi aşa va rămâne până în ziua de azi.

Revenind la punctul de unde am plecat: **masoneria ne rescrie istoria, subordonând-o existenţei sale.** Ca în timpul comunismului, când totul se raporta la el.

***

Banii şi spiritualitatea

Institutul internaţional Gallup a realizat un **studiu** pentru a vedea care este **importanţa acordată de oameni în viaţa de zi cu zi spiritualităţii şi religiei.**

Cercetările s-au desfăşurat timp de trei ani pe eşantioane reprezentative din 143 de ţări şi au pornit de la ***ipoteza că importanţa acordată spiritualităţii şi religiei ar trebui să fie cu atât mai mare cu cât ţara în cauză este mai dezvoltată.***

Rezultatele au infirmat însă această ipoteză. Majoritatea covârşitoare a respondenţilor pentru care spiritualitatea reprezintă cel mai important aspect din viaţa lor, se află în cele ţările sărace: Sri Lanka, Indonesia, Senegal. Şi altele, care nu sunt nici ele incluse printre cele mai bogate din lume, acordă mare importanţă spiritualităţii şi religiei: Liban (86% din respondenţi), Iran (83%), India (79%), Irak (79%), **România (78%).**

La polul opus, printre **statele cel mai puţin orientate către spiritualitate** şi religie, se află exact **cele în care nivelul de trai este printre cele mai ridicate din lume:** Danemarca (19%), Franţa (30%), Suedia (17%), Marea Britanie (29%), Germania (15%), Japonia (31%), Olanda (14%). În ţările cele mai bogate şi mai dezvoltate din lume, doar o medie de 38% din populaţia investigată acordă importanţă spiritualităţii în viaţa de zi cu zi.

Revizuiţi-vă complexele faţă de civilizaţia occidentală de esenţă "superioară"!

***

Festival dacic

Comuna **Ighiu** din **jud. Alba** a găzduit în perioada **20-22 iunie 2014** ***Festivalul Cetăţilor Dacice,*** un eveniment care a ajuns la ediţia a opta, prezentând atmosfera şi ritualurile din vremuri de legendă: **bătălii de noapte între daci şi romani, întreceri dacice, expoziţii de arme,** ritualul de incinerare "Rugul lui Zamolxe" şi "Dansul nimfelor".

Diorame ale luptelor daco-romane au fost vizionate într-o expoziţie de machete care a reînviat lumea de tarabostes (nobilii) geto-daci, kometai (războinicii),, alături de soldaţii romani (legionari), trupele de cavalerie (alae), însoţiţi de tubiceni (trâmbiţaşi), infanterişti şi numeri (cei recrutaţi de

romani din rândul populaţiei cucerite).

S-au întrecut în concurs "echipele de daci" din cetăţile Cricău, Ighiu, Cetatea de Baltă, Cugir şi Săsciori.

***

Ziua imnului naţional

Luna aceasta, pe data de 29, a fost sărbătorită ziua imnului naţional.

În Bucureşti a avut loc un ceremonial religios de binecuvântare şi rugăciune pentru poporul român, alocuţiuni privind simbolistica versurilor imnului, un spectacol de cântece patriotice şi un exerciţiu de mânuire a armamentului individual.

Ideea unui imn naţional s-a născut în toate Principatele Române începând cu anul 1840.

Cu prilejul încoronării regelui Carol I, la constituirea statului român modern (10 mai 1881), Vasile Alecsandri a scris textul "*Imnului regal român*" care a devenit imnul naţional până după al doilea război mondial: "*Trăiască Regele / În pace şi-onor, / De ţară iubitor / Şi-apărător de ţară. / Fie domn glorios, / Fie peste noi, / Fie-n veci norocos / În război, război. / O, Doamne Sfinte, / Ceresc Părinte, / Susţine cu a Ta mână / Coroana Română! / Trăiască Patria / Cât soarele ceresc, / Rai vesel pământesc / Cu mare, falnic nume. / Fie-n veci el ferit / De nevoi, / Fie-n veci locuit / De eroi, eroi. / O, Doamne Sfinte, / Ceresc Părinte, / Întinde a Ta mână / Pe Ţara Română!*". Să nu uităm că sub conducerea lui Carol I România şi-a câştigat independenţa şi a devenit stat recunoscut pe plan internaţional şi că însuşi Regele condusese, pe front, operaţiunile militare încununate de succes. (Înainte de acest imn, în perioada 1862-1884 se intonase "*Marşul triumfal şi primirea steagului şi a Măriei Sale, Prinţul Domnitor*").

Apoi, în perioada comunistă, au fost adoptate trei imnuri: "*Zdrobite cătuşe*": ("În frunte-i mereu muncitorul... / În lături cu putrelul vechi stăvilar..." (halal versuri), apoi "*Te slăvim, Românie*" - care slăvea, de fapt, ideologia leninistă şi "prietenia" cu URSS-ul - şi apoi "*Trei culori cunosc pe lume*" (1977-1989), pe muzica lui Ciprian Porumbescu, dar **cu textul modificat:** "Azi partidul ne uneşte / Şi pe plaiul românesc / Socialismul se clădeşte / Prin elan muncitoresc."

"*Deşteaptă-te, Române!*" a fost adoptat ca imn naţional în dec. 1989, imediat după căderea regimului comunist.

Imnul a fost intonat de muncitorii de la uzinele de Autocamioane din Braşov care au protestat în noiembrie 1987 împotriva lui Ceauşescu; de asemenea, a fost cântat de manifestanţii care au ieşit în stradă în decembrie 1989.

Conform Constituţiei, imnul naţional este format din versurile strofelor 1, 2 ,4 şi 11 ale poeziei "*Un răsunet*" de Andrei Mureşanu, pe muzica lui Anton Pann. În 1848 poetul Andrei Mureşanu l-a rugat pe cântăreţul Gh. Ucenescu de la biserica Sf. Nicolae din Scheii Braşovului să-i "potrivească" o melodie pe versurile revoluţionarei sale poezii, intitulată "Un răsunet". Gh. Ucenescu a adaptat melodia cântecului compus de Anton Pann, "Din sânul maicii mele", la strofele 1, 2 şi 4 din poezia "Un răsunet" şi i-a dat cântecului astfel creat titlul primului vers ("Deşteaptă-te, Române!"). Prima oară a fost intonat în 1848, de către studenţii revoluţionari.

Poate că n-ar fi rău să ne reamintim ultima strofă:

"Preoţi, cu cruce-n frunte! Căci oastea e creştină,
Deviza-i <<libertate>> şi scopul ei preasfânt.
Murim mai bine-n luptă, cu glorie deplină,
Decât să fim sclavi iarăşi în vechiul nost' pământ!"

Şi dacă tot a venit vorba (apropos de strofa de mai sus şi de oastea ţării), să comentăm o problemă pusă din ce în ce mai des şi persuasiv tocmai de către necredincioşi: ***Mântuitorul a spus să nu ucizi***, or oştenii ucid, deci renunţaţi la apărare, fie mila Domnului, cum o vrea El!

Una dintre cărţile de căpătâi ale Bisericii Ortodoxe de pretutindeni este "*PIDALIONUL*", "*CÂRMA BISERICII ORTODOXE*", care cuprinde toate canoanele Sf. Apostoli, ale celor şapte Sinoade Ecumenice şi ale Sfinţilor Părinţi, adunate de Sinodul Constantinopolului în timpul Patriarhului Neofit (1802).

Canoanele au fost traduse din greceşte de Mitropolitul Moldovei, Veniamin Costachi, unul dintre sfinţii noştri, şi au fost tipărite la Mănăstirea Neamţ. Abia în 2007 au fost publicate din nou de Mănăstirea Petru Vodă Neamţ.

Conform "*PIDALIONULUI*" ("*CÂRMA BISERICII ORTODOXE*", pg. 589, 611), ***"A ucide nu este slobod, DAR ÎN RĂZBOI A OMORÎ pe cei potrivnici este şi LEGIUIT, şi lucru VREDNIC DE CINSTE.*** *De mare cinste se învrednicesc cei ce au biruit în războaie, şi stâlpi se ridică pentru aceştia. **Aceştia ce ucid în războaie se luptă pentru credinţă şi pentru paza întregii înţelepciuni,** căci de ar stăpâni vreodată barbarii şi necredincioşii, **nici buna cinstire nu va rămâne,** că ei vor să-şi întărească prin credinţa lor cea rea, **nici întreaga înţelepciune şi păzirea cinstei nu va fi,** fiindcă multe sile şi stricări de tinere şi de tineri se fac de dânşii."*

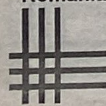
Constantin cel Mare a condus armate în bătălii şi Biserica îl laudă pentru aceasta, nu zice "vai, nemernicule care ai luat arma", ci "***Slavă ţie, Sfinte Constantin, care ai biruit în bătălii pe duşmanii lui Dumnezeu***".

Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Vasile cel Mare şi alţi Sfinţi Părinţi îi **laudă pe oşteni** pentru ostenelile lor.

Sf. Ap. Pavel, Sf. Clement Romanul, Sf. Ignatie Teoforul şi mulţi alţii îi dau ca exemplu pe ostaşi. Pentru că toţi creştinii care vor să ducă lupta cea bună trebuie să o ducă asemenea ostaşilor.

Sf. Ioan Botezătorul, atunci când este întrebat de ostaşi "*Ce trebuie să facem ca să ne mântuim?*", **nu le spune "*Renunţaţi la arme*"**, ci: "***Nu nedreptăţiţi pe nimeni, nu jefuiţi pe nimeni, fiţi mulţumiţi cu solda voastră***". Deci îi îndeamnă să rămână în armată, făcându-şi meseria de ostaşi.

Redacţia

Corespondență

COLONIILE EVREIEȘTI

Fiecare metru pe care Israelul s-a extins în Teritoriile Ocupate a adus câte o dramă pentru palestinieni.

Cel mai întins ținut care înainte de 1967 aparținea palestinienilor, **Cisiordania**, a fost împărțit în **trei zone**.

ZONA A, aflată sub control **palestinian** total, atât din punct de vedere administrativ, cât și al securității, reprezintă astăzi cam **15%** din suprafața **CISIORDANIEI. ZONA C**, sub **control israelian** total, reprezintă peste **60%**, iar **ZONA B**, unde responsabili cu **securitatea** sunt **israelienii**, dar **administrația** revine **palestinienilor**, reprezintă restul. Situația este aceeași și astăzi.

Această împărțire nu s-a putut face fără a se ține cont de situația particulară a fiecărei așezări, în funcție de populația majoritară, astfel încât astăzi, străin fiind, este imposibil să-ți dai seama în ce categorie se încadrează zona în care te afli. **Zonele se schimbă întruna chiar și azi, odată cu extinderea coloniilor israeliene,** principalul obstacol în drumul spre pace între cele două popoare.

Când pui piciorul în Palestina, primul lucru pe care îl constați este că ai ajuns, practic, în deșert. Vara, pământul arid pare că nu poate fi cultivat cu absolut nimic, că este un uriaș bolovan.

Primele case pe care le vezi în zare, de pe autostrada perfectă (controlată de armata israeliană, deci zona C), au deasupra niște **butoaie mari și negre** care le fac să arate înspăimântător. Sunt **primul semn al ocupației: în aceste butoaie palestinienii își stochează apa atunci când le vine rândul să-și primească porția de la statul Israel.** În zilele în care nu primesc apă, consumă din butoaie, pe care le umplu din nou atunci când le vine rândul. Sunt emblema după care distingi fără greșeală care casă e locuită de palestinieni și care de israelieni.

De zeci de ani Israelul controlează rezervele de apă ale palestinienilor. Este stabilită o cantitate zilnică pentru fiecare așezare în parte, care este apoi împărțită de comun acord între cei din așezare. O zi primesc unii, altă zi alții și tot așa, în funcție de nevoile fiecăruia. Cei din comunitățile mai izolate, beduinii, dar nu numai ei, ajung chiar să cumpere apă și să plătească o bună parte din venitul lor pe transportul acesteia, situație în care nivelul lor de trai scade dramatic.

În general, orașele mari din Cisiordania reprezintă zona A. Există însă situații în care o șosea care trece la câțiva metri de o casă palestiniană ajunge să reprezinte, din motive de securitate, teritoriu al zonei C și-atunci israelienii decid dacă și în ce condiții pe acel drum pot circula mașinile sau cetățenii palestinieni.

Bazându-se pe interpretarea unor prevederi ambigue din acordul de la Oslo, **Israelul modifică de la o zi la alta harta Cisiordaniei.**

Logica modificărilor este relativ simplă: permisele pentru construcții în teritoriul zona C sunt eliberate de Israel, astfel că, potrivit statisticilor făcute de ONG-urile care monitorizează evoluțiile din zonă, aproximativ două solicitări palestiniene dintr-o sută primesc un răspuns favorabil. În schimb, israelienii care vor să se stabilească în Cisiordania primesc aprobări de construcție fără mari probleme.

Odată începute construcțiile, sub supravegherea armatei, un teren sau altul adiacente coloniei în formare sunt expropriate sau își schimbă destinația, devenind drum pentru coloniști, uneori închis complet circulației mașinilor palestiniene. Totul din rațiuni de „securitate". Efectele acestor schimbări reprezintă de fapt **teroarea de care palestinienii îi acuză pe evrei.**

Conform tradițiilor palestinienilor, ***pământul înseamnă onoarea***, iar mulți dintre ei rămân fără pământ în urma acestor extinderi permanente ale coloniilor.

De obicei **palestinienii protestează** față de extinderea acestor colonii. La proteste

participă familiile afectate și, în funcție de poziția socială sau relațiile personale, alți membri ai comunității palestiniene sau chiar străini care le susțin cauza, unii dintre ei chiar activiști israelieni. **Aceste proteste degenerează în conflicte cu cei din colonie, care cheamă armata. Intervenția armatei înseamnă arestări și, uneori, chiar victime în rândurile nemulțumiților,** însă coloniile și coloniștii rămân acolo, alimentând tensiunile din respectiva comunitate.

Toată Cisiordania este un podiș.

Coloniile, principalul combustibil al tensiunilor israeliano-palestiniene și principalul mijloc prin care se manifestă ocupația, alături de prezența israeliană militară și administrativă, **apar de la o zi la alta.** Mai întâi o rulotă-două, obligatoriu într-un vârf de deal, aproape niciodată în vale, apoi o casă, două, câteva zeci, un drum, familii, **garduri electrice** sau cu senzori, securitate privată pentru respectiva așezare, **noi restricții pentru palestinienii din apropiere** și conflicte nonstop.

Coloniile din Cisiordania se extind încă din 1967, de după războiul de șase zile. Sunt considerate **ilegale de Uniunea Europeană** și sunt **subiectul care, acum trei ani, l-a făcut pe Mahmud Abbas, liderul Autorității Palestiniene** de la Ramallah, **să se ridice de la masa negocierilor cu Israelul.** Statul evreu dorea să discute despre orice altceva în

afară de problema coloniilor și coloniștilor, iar Abbas, pe numele său arab Abu Mazin, nici nu a vrut să audă de asta.

Coloniștii din Cisiordania sunt, în mare, motivați fie economic, fie ideologic.

Cei care vin să locuiască aici o fac fie pentru că statul israelian îi susține indirect, fie pentru că ei sunt convinși ca pământul este al lor încă de pe vremea regelui David, iar palestinienii sunt cei care îl ocupă ilegal.

Cei dintâi se stabilesc în Cisiordania pentru că **plătesc de zeci de ori mai puțin pentru o casă aici decât pentru una de dimensiuni similare în Israel.** În plus, ei sunt **scutiți de taxe.** Casele sunt construite de companii pe banii guvernului israelian, iar cei care le ocupă plătesc o rată mică timp de 20-30 de ani, dobânda fiind simbolică. Este așadar avantajos pentru ei, în ciuda problemelor de securitate personală cu care se confruntă zilnic. Acceptă totuși situația pentru că sunt **păziți de firme specializate plătite de statul Israel** și, la nevoie, de forțe ale armatei israeliene.

„Coloniștii ideologici" sunt cei mai agresivi. Parțial motivați de beneficiile economice, aceștia aleg să vină în Cisiordania pentru că simt că acest teritoriu le aparține de drept și este datoria lor să îl ia înapoi și să-l alipească statului evreu. **Mulți sunt înarmați și îi provoacă necontenit pe noii lor vecini**, care îi privesc ca pe o forță civilă a armatei de ocupație.

Atunci când palestinienii nu pornesc câte un protest față de cei din coloniile din apropiere sau față de extinderea lor teritorială, între ei și coloniști izbucnesc conflicte spontane. Fie unii, fie alții aruncă o piatră – o glumă proastă spune că ***aruncatul cu pietre este sportul național în Palestina*** – în direcția adversarului. Riposta vine, conflictul începe, forțele armate sau cei din securitatea privată din colonii intervin și se lasă cu arestări, de obicei în rândul palestinienilor, care sunt duși și interogați pentru câteva luni de zile. Unii primesc **ani grei de închisoare pentru o piatră aruncată înspre coloniști**, înspre o mașină de-a acestora sau înspre armată. În cazul în care intervenția naște un protest al comunității palestiniene, nu de puține ori forțele israeliene folosesc armele, cu gloanțe oarbe sau chiar cu **muniție de război.**

Prezența în sine a coloniștilor îi irită pe palestinieni: spre deosebire de ei, care se chinuie cu agricultura de subzistență, care au probleme cu alimentarea cu apă și curent și care sunt, practic, lipsiți de apărare în fața provocărilor, **coloniștii plătesc sume modice pentru apă, care curge nonstop,** pentru electricitate și alte servicii. Terenul lor este irigat fără oprire, devenind propice pentru agricultură, în vreme ce țărana palestiniană nu poate naște decât niște amărâte de culturi de castraveți sau alte legume pentru consumul propriu.

Aceste diferențe „pe față" nasc frustrări în comunitățile palestiniene.

Cea mai complicată situație este în Hebron, singurul oraș palestinian care are în mijlocul lui, în așa-numita zonă A, două colonii evreiești.

Aici l-am cunoscut pe Abd al-Karim Jaabari, un palestinian care **a ajuns să locuiască între două colonii, la distanță de nici 50 de metri de cea mai apropiată casă israeliană.**

Abd al-Karim Jaabari arată spre ceea ce el numește „sursa răului": casele din colonia israeliană Kiryat din Hebron, de care îl mai despart doar câteva zeci de metri.

Casa lui a devenit o fortăreață, cu trei rânduri de grilaj la fiecare geam, montate chiar de el pentru a rezista asediului cu pietre care nu se oprește de ani. Chiuveta din curte e crăpată de un bolovan, grilajele de la geamuri sunt îndoite, iar oglinda din colțul casei, în care se bărbierește, a rămas doar un ciob.

În plus, îl vede zi de zi pe cel care i-a provocat băiatul să arunce cu o piatră, gest pentru care fiul lui este în închisoare de șase luni și așteaptă să fie judecat. Spune că i-a povestit că a încasat bătăi groaznice în arest și i se rupe sufletul.

A protestat de câteva ori, însă fără nici un folos: **coloniștii de peste gard i-au luat pământul, care acum este străbătut de un drum construit special pentru ei.** Nu are pe unde să ajungă acasă cu mașina, astfel că tot ce trebuie să aducă acasă, fie cumpărături zilnice, fie mobilă, trebuie cărat cu spinarea de la bariera aflată la câteva sute de metri.

Copiii și nepoții lui, spune el, sunt **luați zilnic la pietre de cei din colonie.** Nici el nu mai știe de câte ori au avut capetele sparte.

Se încăpățânează să trăiască aici cu familie cu tot și speră în vremuri liniștite, însă **răbdarea i-a cam ajuns la final.**

(continuare în pag. 9)

Ovidiu V.

Moştenirea Codreanu (V)

CRIMA DE A TE APĂRA

Nicador Zelea-Codreanu

Vreau să spun câteva lucruri despre ***atac şi apărare***, lucruri atât de comune, de normale şi de logice, încât cititorul ar putea să se simtă oarecum jignit; ca şi când m-aş apuca să expun cum că doi şi cu doi fac patru.

Lăsăm la o parte groaza care te apucă atunci când constaţi faptul că **cele mai elementare lucruri sunt ignorate de cea mai mare parte a oamenilor**, dar te aştepţi ca măcar atunci când miza jocurilor, a exagerărilor, a minciunilor şi a dispreţului total pentru orice logică afectează viaţa unui individ, a celor apropiaţi şi a copiilor lui, să sesizeze ceva, să se aprindă o lumină cât de mică, un senzor în semnalul de alarmă al instinctului lui de conservare.

După jumătate de secol de regim de îndobitocire aplicat românilor de blestematul în veci iudeo-comunism, să credem că este o pretenţie nejustificată să îi ceri individului să fie preocupat de problemele de supravieţuire la nivel naţional ?

Pentru multe popoare ale lumii, care practică demnitatea naţională, aşa ceva (totalul dezinteres pentru naţiune şi pentru viitorul ei), o astfel de poziţie, o astfel de atitudine, ar fi de neconceput. La noi pare ceva normal şi dacă încerci să trezeşti cuiva interesul pentru marile probleme, în cel mai bun caz te ignoră, dacă nu cumva te şi înjură. Această categorie de oameni de care vorbesc reprezintă imensa majoritate a poporului român, incapabilă de a evada din această mentalitate în care se complace, socotindu-o soluţia cea mai comodă şi eventual cea mai sigură.

Ar trebui să ne preocupe nişte întrebări ale căror răspunsuri ar putea să fie cheia prosperităţii noastre; pe primul loc aş aşeza misterul alegerii României ca locaţiune majoră a poporului lui Israel.

Este absolut evident că **după recucerirea Palestinei** de care sunt legate rădăcinile istorice ale iudaismului, **următorul obiectiv vizibil de vreun secol şi jumătate**, pentru cei interesaţi să vadă dar în special lezaţi de insistenţa manevrelor murdare, **este în mod evident România.**

Nu este normal pentru cei care refuză să accepte pretenţiile de dominaţie totală, mai mult sau mai puţin oficializate ale evreilor, să se întrebe: *"Doamne Dumnezeule, ce greşeli de neiertat a făcut poporul român de ne-ai trimis pe cap asemenea pedeapsă?"* Acesta este un fel de a privi lucrurile, ca pe o fatalitate!

Pentru minţile mai analitice, ideea de a accepta starea de lucruri ca pe o pedeapsă divină, nu poate să reprezinte decât poate o parte a explicaţiei.

Să ne gândim oare că suntem pedepsiţi pentru păcatele noastre?

Eu personal nu cred, căci sunt convins, pe de o parte, că poporul român este în marea lui majoritate plăcut Domnului Dumnezeu şi lui Iisus Cristos, şi, pe de altă parte, că divinitatea i-a rezervat un rol important în viitorul omenirii, aşa cum în trecut l-a desemnat ca paznic al porţilor Europei, oprind pe loc sute de ani expansiunea otomană.

Chiar dacă eu văd lucrurile prea în roz, în contradicţie cu vederile Domnului, mai ştiu că El nu a vrut niciodată moartea păcătosului. Orice creştin ştie că iertarea divină se capătă prin suferinţă şi tăria credinţei se constată prin punerea ei la încercări.

Acestea ar fi explicaţiile teologice, dar noi ne simţim obligaţi să căutăm şi alte motive pentru care suntem condamnaţi să suportăm invazia iudaică legalizată - cum am spus de nenumărate ori - la 1878, la Pacea de la Berlin, prin articolul 7 care ne obliga, în schimbul recunoaşterii Regatului României de către puterile europene, să "colonizăm" un număr de câteva sute de mii de evrei.

"Unde merge mia, merge şi suta!". Ştiţi bine, *"un necaz nu vine niciodată singur"*: început fără sfârşit!

Într-o ţară în care nivelul de trai a 85% din populaţie era pe muchie de cuţit, coeficientul reprezentând populaţia rurală, îi mai arunci în cârcă o jumătate de milion de oameni care vin "cu traista în băţ" şi care sunt dispuşi să intermedieze orice, dar sunt total refractari de a produce ceva. Aş fi nedrept dacă nu aş face precizarea că mă refer la producerea de bunuri de subzistenţă, care erau problema sfârşitului de secol XIX şi începutul sec. XX. Că puţini dintre musafirii nepoftiţi au devenit pe parcurs croitori (în special), cizmari (de reparaţii), tinichigii sau mai ştiu eu ce (deci să încercăm să îi aşezăm în rândul celor direct productivi). Aceştia au sufocat până la dispariţie micul meseriaş român care s-a trezit pe drumuri, îngroşând rândurile servitorilor la dispoziţia jupânilor, nevoit să-şi vândă pe nimic forţa de muncă, mica proprietate funciară, iar pentru alţii obligaţia sau poate ocazia de a intra "cu arme şi bagaje" în tabăra intereselor evreieşti, la nivelul la care era situat.

A doua mare invazie a teritoriului naţional a fost după tratatul de la Versailles: o ţară devastată de un război pustiitor, când milioane de români crăpau de foame, nu aveau un adăpost deasupra capului, satele, baza ţării, erau pustii de bărbaţii ce îşi sacrificaseră vieţile pentru ţară.... Pentru care ţară ? Pentru ţara care se va dovedi în scurt timp că nu este a lor decât cu numele? "Este jale mare-n ţară / Căci străinul e stăpân, / Cerşetor la el acasă / A ajuns bietul român!"

Despre ce să vorbesc mai întâi: despre reacţia absolut justificată a poporului român, sau să răspund la întrebarea-cheie: "De ce dracu' ne-au ales pe noi ca viitoare victime?"

Păi să fie clar, **măi române** care vei citi aceste rânduri, că **te vei simţi jenat** şi că mă simt şi eu jenat alături de tine **când vom stabili adevăratele motive.**

Avem o ţară bogată şi frumoasă, dar la timpul trecut!

Nu mai avem decât praful de tobă! Tot ce s-a putut cumpăra s-a cumpărat şi tot ce mai este de cumpărat se va cumpăra, iar tu, române, şi cu mine, ţinându-ne de mână, vom privi la "invadatori" cum huzuresc şi se desfată, tremurând de frig, cu pantalonii rupţi în fund!!

Vrei să-ţi spun şi ***de ce au ales jupânii România ca loc de refugiu şi de petrecere***, de desfătare?

Simplu: **de zeci de ani trag de funia clopotului de alarmă şi tu te faci că dai de mâncare la porci, eşti ocupat aşa de tare, că nu mai vezi şi nu mai auzi nimic.**

***Nu eu trag de funia clopotului, o trag martirii neamului românesc, eroii şi vitejii care au vrut să-ţi lase ţie "o ţară ca soarele sfânt de pe cer"! Şi tu ce faci:* dai în continuare boabe la porci, ca să te convingi singur că ai altă treabă şi că musai or fi alţii care să-şi caute sabia, arcul şi săgeţile pentru salvarea neamului lui şi, mă rog, şi al tău.**

"Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!"

Nu vezi că **pasivitatea ta te face victimă sigură** dar îţi pune şi firmă la poartă: "laş şi dezertor" - sau invers: "dezertor şi laş". Oricum o să o suceşti, de tine este vorba! S-ar putea ca firma asta să îl mire pe copilul tău mai târziu, dar prea târziu pentru tine, şi poate el va auzi clopotul bătând în dungă!

Ştiu că vor fi unii care mă vor zeflemisi că am devenit patetic, dar patetismul meu este departe de a exprima pericolul care ne paşte, **dramatismul zilelor pe care le trăim, drama unui popor anihilat de micile interese şi marea laşitate.**

De fapt, articolul meu vroia să vorbească despre "atac şi apărare": cu această sintagmă am început; vroiam să demonstrez că **apărarea şi atacul practicate de neamul evreiesc** au la bază două condiţii obligatorii.

Atacul se bazează pe **superioritatea zdrobitoare, lipsită de orice fel de glorie prin comparaţie cu marii strategi şi eroi ai istoriei,** în care proporţia numerică şi a dotării este demonstrată de măcelul din Fâşia Gaza, unde un luptător palestinian avea de luptat înarmat cu un kalaşnicov, cu un tanc de ultimă generaţie, dotat cu tun de mare calibru, mitraliere şi mai ştie dracu' ce. Şi ce ieşea pe ţeava tunului? obuze cu fosfor, care plasează Israelul în rândul "criminalilor de război" ("Ziua", 26 ian. 2009). În aceeaşi informaţie ni se furnizează un nou motiv de a face aprecierea respectivă prin însuşi titlul: ***"Israelul recunoaşte crimele de război din Gaza"***, precizând şi folosirea bombelor cu fragmentaţie. În această situaţie ar trebui să reactivăm "Nürnberg-ul" şi să fie judecaţi pentru crime de război!

Aţi auzit pe cineva punând problema că la crime identice se apucă pedepse identice?

Nu citesc presă străină, dar dacă s-ar fi pomenit despre aşa ceva, se menţiona şi în România; fac confuzie, ca toată lumea, căci toată presa este controlată de aceşti tovarăşi cam peste tot.

Acum ajung la ideea de la care am pornit: ***Care este cea mai mare crimă a secolului?***

"Antisemitismul"!

În afară de imbecilitatea termenului care continuă să fie promovat de stăpâni şi slugi pe aceeaşi măsură, constatăm că cea mai slabă reacţie de apărare a unui (sau unor) ne-evrei, stârneşte un val de acuzaţii grave din partea presei - despre care spuneam că este proprietate sau numai aservită intereselor evreieşti.

Să nu credeţi că vorbesc despre vreo noutate.

Să vă mai amintesc despre noroiul în care au vrut tovarăşii să îl terfelească pe Mihai Eminescu?

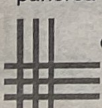
Ce făcea steaua românismului, a poeziei, a Neamului nostru?

Trăgea un semnal de alarmă, căci era evidentă evoluţia dezastroasă a stării economice şi a capacităţilor de manifestare politică în sensul intereselor naţionale.

Urmarea: trebuia să dispară din minţile şi inimile noastre, iar tov. Patapievici îl numeşte "cadavrul de care trebuie să ne debarasăm".

După Eminescu, Dumnezeu ne trimite o altă stea a naţionalismului: Corneliu Zelea-Codreanu, patriotul fără egal al timpurilor moderne în România (şi cu siguranţă nu numai în România).

Care este idealul politic al făuritorului şi conducătorului Mişcării Legionare: România să asigure în primul rând bunăstarea românilor! *Nu doreşte decât să se apere în faţa unui duşman fără scrupule*, răzbunător când are ocazia, laş când nu este în superioritate evidentă, mânat de nişte precepte pe care le ţine ascunse pentru a nu îngrozi lumea!

Simpla reacție de apărare, obligatorie - dacă vreți, măcar ca o manifestare a simțului de conservare - devine în ochii evreilor și a slugilor devotate pe care le cumpără cu bani jecmăniți, "*antisemitism*", o "crimă" despre care se țipă "ca din gură de șarpe".

Orice atingere a intereselor evreiești, orice aluzie la comportamente inacceptabile care merg până la genocid, se întoarce în capul păgubașului, transformând absolut evidenta victimă în călău al nevinovaților sanguinari!

Și atunci ce fac "aleșii Domnului"? Ucid fără de milă, prin intermediari cărora le impun și condiția: omor ritual, căci așa scrie la carte: prin spânzurare, nu prin curgere de sânge. Și Corneliu Zelea-Codreanu este sugrumat în detenție cu o funie de mătase, spre exemplu și ținere de minte.

Dar acest Codreanu a avut și adepți: un milion de români! "Ne răzbunăm până la a șaptea generație! Instrumentul l-am creat tot noi. Comunismul este opera noastră; îl folosim și omorâm în pușcării, în mine, pe șantierele morții; 300.000 de legionari cad răpuși in bătăi, în anchete (ceea ce este cam același lucru), de foame, de frig, istoviți de muncă, bolnavi și netratați, în celule unde nu ai decât doi metri de beton gol și unde în plină iarnă se aruncă peste tine gălești de apă!"

Dar să revenim la anii de acum.

Dacă palestinienii, disperați de regimul aplicat de Israel în Fâșia Gaza, echivalent, după aprecierea lu Richard Falk (reporter O.N.U. pentru Drepturile Omului în Gaza), cu "crimă împotriva umanității" ("Ziua", 11 dec. 2008), reacționează construind rachete artizanale și, folosindu-le, fac în 5 ani 4 victime între israelieni, aceștia se simt îndreptățiți să omoare mii de palestinieni, să rănească alte mii, să distrugă un oraș din temelii și să continue după oprirea focului același regim de înfometare a "prizonierilor" din Gaza, 1,5 milioane de oameni.

Nu am auzit mâncătorii de serviciu exprimându-și măcar o îndoială asupra dreptului Israelului de a măcelări mii de oameni; din contră, victimele sunt vinovate! (...)

Dar să revenim la "*antisemitism*": lăsând la o parte idioțenia pe care o reprezintă sintagma, el

trebuie să sugereze două lucruri pentru orice trăitor:

- utilizarea termenului la adresa cuiva trebuie să îi provoace respectivului "ștampilat" o stare vecină cu paralizia și o stare de inconștiență care să ducă în final la restrângerea activităților vitale, la cele legale de supraviețuirea lui și a apropiaților lui.
- "constatarea" de către respectivii "semiți" a gândirii și a practicării "antisemitismului" la cineva, le dă dreptul la măsuri, la represalii care nu au nici o legătură cu "gravitatea" cazului sau cu justiția practicată pe mapamond. În sprijinul acestei afirmații aduc clasicul de acum exemplu cu Nichifor Crainic, unul din cei mai mari ziariști

din perioada interbelică. A fost condamnat în 1947 la "detenție grea de viață" prin sentința nr. 2 din 4 iunie 1945 pentru că "a scris articole la ziar împotriva evreilor" (în facsimil hotărârea judecătorească în "Ziua" din 23 iunie 2008). (...)

Pentru că am discutat atât despre antisemitism, nu ne asumăm moartea nici măcar a unui evreu, consemnată pentru istorie de rabinul șef David Șafran la sfârșitul anului 1937 în discuția, devenită publică, avută cu Căpitanul.

Ce s-a întâmplat după asasinarea Căpitanului (30.nov.1938) și a Statului Major Legionar și a altor sute de fruntași în "noaptea cuțitelor lungi" din 22 sept. 1939, are la bază trădarea lui Horia Sima și târârea Mișcării Legionare pe drumul ilegalității și al anarhismului. Noi apreciem că orice încercare de a salva imaginea lui Horia Sima este un act criminal de trădare a Mișcării Legionare, și pe promotori îi socotim inconștienți și trădători!

Dar, **revenind la prezent**, să fie clar pentru indiferenți, prieteni și dușmani:

Pe noi nu ne inhibă absolut deloc naționalitatea dușmanului: poate fi semit, latin, german, slav sau orice; în momentul în care lezează în orice măsură interesele naționale ale României, devine dușmanul nostru și îl tratăm ca atare!

Mă văd obligat din ce în ce mai mult să constat că la ora actuală țara este distrusă de niște așa-ziși români. (...) Acestor javre le atragem atenția că nu este departe timpul când vor plăti cu capul fărădelegile lor! Dacă nu există legi pentru pedeapsa lor exemplară, le vom face, le va face poporul român, generațiile de după 89: ***"Când nu vom mai putea răbda, / Când foamea ne va răscula, / Cristoși să fiți, nu veți scăpa / Nici în mormânt"!***

"Cuvântul Legionar" nr. **67**

Selecțiuni de Vasile Păduraru

***

COLONIILE EVREIEȘTI (continuare din pag. 7)

„Nu plec de-aici decât în pământ. În pământul meu!", spune fără să clipească atunci când îl întreb de ce nu renunță și nu-și ia lucrurile să se mute în altă parte.

Îl simt vulnerabil și nu pot să nu-l întreb ce părere are despre extremism, despre gherilă și despre terorism. O fac nu tocmai jurnalistic, conducându-l, recunosc, spre răspuns:

„În condițiile astea, ați susține o mișcare extremistă, teroristă, așa cum îi spunem noi în Europa, o mișcare precum ***Hamas****? Ați vota cu* ***Hamas*** *dacă mâine ar fi alegeri?"*.

Îmi spune***„da"*** fără să stea prea mult pe gânduri.

Coloniile și coloniștii i-au adus pe palestinieni la exasperare. Într-un asemenea hal, încât acum vreo două luni, într-un punct de control plin de soldați israelieni, undeva în apropiere de Nablus, un bărbat a ucis un colonist care arunca cu pietre.

Povestea, așa cum mi-a spus-o unul dintre șoferii palestinieni cu care am călătorit în Cisiordania, e impresionantă: se spune că omul se afla într-o mașină și, când a fost oprit la checkpoint, un colonist a început să dea cu pietre în el și în mașina lui.

Soldații nu l-au potolit, așa că bărbatul, „sătul de atâtea nedreptăți", „și-a pierdut mințile", a scos un cuțit și s-a năpustit asupra colonistului. Deși acesta din urmă avea pistol și deși a apucat să tragă, palestinianul l-a spintecat, omorându-l pe loc. A fost imediat arestat de soldații din apropiere și, cel mai probabil, va fi condamnat la închisoare pe viață.

Pe drumul de la Ramallah la Nablus, **pe vârfuri de deal, se văd zeci de noi avanposturi**, iar când mergi de la Ramallah spre Tel Aviv vezi **colonii în extindere,** case în construcție și lucrări la noi drumuri.

Zidul carei separă pe palestinieni de israelieni are o lungime de aproape 700 de km și este în continuă extindere. Cea mai mare parte din el este pe teritoriul Cisiordaniei, intrând în terenul palestinian cu sute de metri până la 20 de km față de „linia verde" trasă de ONU acum mai bine de 70 de ani. Scopul declarat al construcției zidului este securitatea. Iar motivul pentru care această hidoasă construcție mușcă atât de adânc uneori din teritoriul Cisiordaniei este **„protecția coloniilor evreiești"** de aici, începând cu Ierusalimul de Est, ocupat de evrei în '67, în urma războiului de șase zile.

Zidul nu este peste tot chiar un zid. De fapt, în cea mai mare parte este un gard de plasă cu senzori, patrulat permanent de forțele armate israeliene. Uneori, zidul trece prin inima unei comunități, pe mijlocul unui drum, despărțind cele două sensuri de mers și, totodată, casele de pe-o parte și de alta a străzii. Și separând copii de părinți, frați unul de altul și câte și mai câte astfel de drame individuale.

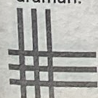
În Ierusalim, dar nu doar aici, există cartiere întregi locuite de palestinieni în partea israeliană a zidului. Așa au rămas. Dovadă a tendinței expansioniste a Israelului, după cum acuză palestinienii, care se întreabă cum mai poate avea zidul rol de barieră de securitate.

Zidul de beton, înalt de opt metri, aproape de două mai mare decât oroarea din Berlin, apare în zona celor mai aglomerate puncte de control. Acestea sunt punctele de trecere din Cisiordania în Israel. Palestinienii au nevoie fie de acte emise de statul israelian, fie de niște autorizații speciale care se dau pentru cel mult trei luni, pe criterii la fel de greu de intuit. Cererile respinse sunt motivate prin sintagma „motive de securitate".

Asemenea **"puncte de control"** sunt însă instalate și pe majoritatea drumurilor din zona C, chiar dacă acolo nu există zid și chiar dacă, și de-o parte, și de alta a punctului de control, este teritoriu palestinian. Acestea sunt de regulă în apropiere de colonii și pot apărea de la o săptămână la alta.

Punctele de verificare sunt în permanență păzite de soldați israelieni care pot opri orice mașină pentru control. Mai mult, palestinienii acuză bunul plac al soldaților israelieni, care, având dreptul și invocând aceleași motive de securitate, închid pur și simplu punctele de trecere, astfel că niciodată un palestinian nu poate fi sigur că ajunge dintr-un loc în altul într-un termen rezonabil.

Toate intrările în zona A, a palestinienilor, sunt semnalizate cu panouri mari prin care le este comunicat că își riscă viața continuându-și drumul.

MAŞINI DE RĂZBOI: BLACKWATER, MONSANTO, BILL GATES

În urmă cu două luni am publicat un articol despre cele mai puternice armate particulare din lume şi am promis că vom reveni cu un articol despre Blackwater (redenumită acum "Academi") şi Monsanto.

Redacţia

Cea mai puternică armată particulară din lume, *Blackwater*, **şi-a schimbat numele** în 2009, după ce a devenit cunoscut în toată lumea în urma denunţurilor de abuzuri în Irak, inclusiv **masacrarea civililor,** dar continuă să fie **cel mai mare contractant privat al Departamentului de Stat american** în materie de servicii de securitate - altfel spus, **pentru a practica terorismul de stat oferind guvernului posibilitatea de a-l nega.**

Mulţi militari şi foşti ofiţeri CIA lucrează pentru *Blackwater* sau pentru una dintre firmele pe care aceasta le-a creat spre a devia atenţia de la răul său nume şi a genera şi mai multe câştiguri **din vânzarea de servicii** nefaste – care merg de la informaţii şi spionaj până la infiltrări, intrigi politice, antrenament paramilitar şi atacuri armate – **altor guverne, bănci şi firme transnaţionale.** Afacerile cu transnaţionale – precum ***Monsanto, Chevron*** sau giganţi financiari precum *Barclays* şi *Deutsche Bank* – se desfăşoară prin firmele deţinute de Erik Prince, proprietarul Blackwater: ***Total Intelligence Solutions*** şi ***Terrorism Research Center.*** Acestea au **aceiaşi manageri** ca şi *Blackwater.*

Colosul din industria agricolă ***Monsanto*, care modifică genetic plante** pentru a exclude sau tolera anumite pesticide sau pentru a le face să producă seminţe neviabile, **a contractat serviciile firmei de mercenari *Blackwater* pentru a spiona pe activişti,** relatează jurnalistul american Jeremy Scahill, autorul cărţii *"Blackwater. Ascensiunea celei mai puternice armate private din lume".*

Colaborarea ***Monsanto - Blackwater*** este, fără îndoială, un răspuns la deceniul de eforturi de sabotare a culturilor modificate genetic de întreg globul. **De la introducerea de culturi modificate genetic, anunţată public în 1996, cetăţenii au vandalizat aceste culturi în fiecare an undeva pe planetă.** Mai multe mii de plante modificate genetic au fost parţial sau total distruse.

Compania ***Blackwater*** este cunoscută pentru masacrul din Piaţa Nisour, din 2007. Şaptesprezece civili nevinovaţi au murit atunci când gărzile *Blackwater* au deschis focul într-o zonă aglomerată din piaţă. Echipa de ucigaşi a fost, mi târziu, achitată.

Scahill relatează că, prin intermediul reţelei sale de companii, ***Blackwater*** (acum "***Academi***"), a spionat şi / sau s-a infiltrat în grupuri ce se opuneau companiei Monsanto din 2008.

Monsanto **s-a implicat deschis în problema activiştilor de pe blog-uri.** Tom Philpott, de la "Grist", notează: "Pot confirma că firmei Monsanto îi place să supravegheze îndeaproape blog-urile şi site-urile. În 2005 am luat o pauză, ca scriitor-comentator de politică alimentară, după ce un avocat al Monsanto mi-a sancţionat blog-ul."

Dar, indiferent cât de mulţi bloggeri încearcă să reducă la tăcere, industria biotehnologiei a pierdut la judecata opiniei publice. Acesta este motivul pentru care face **lobby ca alimentele modificate genetic să nu fie etichetate.**

Dar *Monsanto* nu este îngrijorat doar de opinia publică. Sabotajul culturilor modificate genetic, care a început în Europa, a devenit **efort continuu** la nivel mondial din anul 1997 încoace.

În 1999 Andrew Hund a elaborat mai multe rapoarte priind sabotajul culturilor modificate genetic din întreaga lume.

Doar concentrându-se asupra SUA, Gordon Rausser a documentat mii de distrugeri de plante modificate genetic – GM - numai în 1999. Cetăţenii s-au orientat către porumbul modificat genetic, sfecla de zahăr, floarea-soarelui, pepeni, roşii, nuci şi căpşuni. Atacurile au avut loc în Maine, Vermont, Minnesota, New York şi California.

Calendarul de mai jos este doar o scurtă listă a unor astfel de acţiuni. Acesta prezintă o mare varietate de culturi de pe mai multe continente. Arată interesul nemărginit în eliminarea acestei tehnologii de pe planetă. Prea numeroase pentru a fi listate mai jos, cazurile de sabotaj din SUA nu sunt incluse.

- în 1997 irlandezii distrug sfecla de zahăr modificată genetic,
- în 1998 francezii distrug porumbul modificat genetic,
- în 1998 britanicii distrug toate recoltele modificate genetic,
- în 1999 fermierii indieni ard bumbacul modificat genetic,
- în 1999 neozeelandezi distrug cartofii modificaţi genetic,
- în 1999 canadienii distrug copacii modificaţi genetic,
- în 2001 brazilienii distrug culturile modificate genetic de porumb şi soia,
- în 2003 francezii distrug rapiţa modificată genetic, în 2004 Guyana Franceză distruge cafeaua modificată genetic,
- în 2006 germanii distrug porumbul modificat genetic,
- în 2008 brazilienii distrug culturile modificate genetic de porumb,
- în 2009 elveţienii distrug grâul modificat genetic,
- în 2009 Islandezii distrug orzul modificat genetic,
- în 2009 britanicii distrug merii modificaţi genetic,
- în 2010 spaniolii distrug culturile modificate genetic de porumb,
- în 2010 italienii distrug culturile modificate genetic de porumb,
- în 2010 francezii distrug strugurii modificaţi genetic.

Nu toată lumea îşi permite luxul de a distruge loturile-test. În India, în cadrul unui nou proiect de lege pentru biotehnologie, cunoscut sub numele de "BRAI", oamenii pot fi închişi şi amendaţi, pur şi simplu pentru că îi "induc în eroare" pe alţii despre culturile modificate genetic.

În 2010, în La Leonesa (Argentina), 100 de huligani au atacat fermierii locali care se adunaseră pentru a asculta o prezentare ştiinţifică cu privire la toxicitatea glifosat-ului, principalul ingredient în produsul "Roundup" al Monsanto. Guvernul provincial Chaco raportase anterior o triplare a incidenţei cancerului la vârsta copilăriei şi o creştere de patru ori a cazurilor de malformaţii congenitale în zonă în cei 10 ani de la "expansiunea agrochimică a glifosat-ului şi a altor chimicale pulverizate în provincie."

Având în vedere faptul că **întreaga industrie se bazează pe informaţii "înşelătoare"** care induc în eroare (de exemplu falsa afirmaţie că organismele modificate genetic ar fi substanţial echivalente cu alimentele normale), trebuie să vă întrebaţi ***de ce directorii Monsanto vor fi acceptaţi şi crezuţi, în timp ce cei care desconsideră tehnologia devin ţinta.***

Unul dintre directorii *Blacwater*, Cofer Black, cunoscut pentru brutalitatea lui pe când era director al CIA, a semnat contractul cu *Monsanto* în 2008 ca director al *Total Intelligence*, firma pe care o reprezenta obligându-se să spioneze şi **să infiltreze** organizaţiile care activează pentru drepturile animalelor împotriva organismelor modificate genetic şi a altor activităţi murdare ale gigantului biotehnologiei.

Contactat de jurnalistul Scahill, directorul executiv Kevin Wilson de la *Monsanto* a refuzat să vorbească, dar ulterior a confirmat pentru „The Nation" că în 2008 şi 2009 au avut contracte cu *Total Intelligence*, dar *Monsanto* ţine să precizeze că aceste contracte vizau numai oferirea de informaţii publice despre opozanţii săi! (?)

Nu e de mirare că **o întreprindere de ştiinţe ale morţii precum *Monsanto*,** dedicată de la începuturile sale producerii de substanţe toxice şi răspândirii de otrăvuri, de la "agentul Oranj" până la dioxină, otrăvuri pentru agricultură, hormoni şi seminţe modificate genetic, **se asociază cu altă întreprindere de ucigaşi.**

Aproape simultan cu publicarea articolului lui Jeremy Schaill în „The Nation", publicaţia ***„La Vía Campesina"*** a denunţat **cumpărarea**, contra sumei de peste 23 de milioane de dolari, **a 500.000 de acţiuni la *Monsanto*, de către *Fundaţia Bill şi Melinda Gates*,** care în felul acesta şi-a dat jos masca de filantropie.

Note: Via Campesina este asociaţia micilor fermieri, din care fac parte asociaţii din 17 ţări europene., inclusiv din România.

Această asociere dintre două dintre cele mai brutale monopoluri din istoria industrialismului nu e surprinzătoare: **Bill Gates controlează mai bine de 90% din piaţa programelor de computer patentate, iar *Monsanto* peste 90% din piaţa mondială a seminţelor modificate genetic** şi majoritatea pieţei globale a seminţelor comerciale. În nici o altă ramură a industriei nu există monopoluri atât de vaste. Însăşi existenţa lor întruchipează **negarea mult trâmbiţatului principiu al liberei concurenţe.** Atât Gates cât şi Monsanto sunt foarte **agresivi în apărarea monopolurilor** pe care le au.

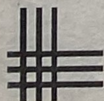
Chiar dacă Bill Gates încearcă să ne spună că Fundaţia nu are nici o legătură cu activităţile lui comerciale, tot ceea ce face aceasta demonstrează contrariul: mare parte din donaţiile sale sfârşesc prin a favoriza investiţiile sale comerciale - de fapt nu donează nimic, pentru că în loc să plătească impozite îşi investeşte câştigurile acolo unde are interese, inclusiv acela de a apăra drept un om mânat de bune intenţii. Dimpotrivă, **donaţiile lui finanţează proiecte distructive precum bioingineria** sau înlocuirea medicamentelor naturale şi comunitare cu medicamente patentate de înaltă tehnologie. Ca şi *Monsanto*, Bill Gates se alătură eforturilor de distrugere a agriculturii ţărăneşti pe tot globul. Aceasta funcţionează ca un cal troian pentru a-i lipsi pe ţăranii săraci de seminţele lor tradiţionale, înlocuindu-le mai întâi cu seminţe de firmă, apoi cu seminţe modificate genetic. Accesul la alimente de calitate în toată lumea depinde de un număr cât mai mare de ferme mici, ţărăneşti, fiind imperios necesară renaşterea comunităţilor rurale. "□tim să producem, însă trebuie să avem posibilitatea s-o facem" spun fermierii de pretutindeni.

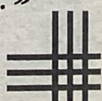
România cultivă şi importă organisme modificate genetic (OMG) *Monsanto*; iar acestea le contaminează şi pe cele convenţionale, prin polenul purtat de vânt, dar şi prin albine.

Blackwater, Monsanto şi Gates sunt trei feţe ale aceluiaşi chip: maşina de război împotriva planetei şi a majorităţii locuitorilor.

Sursa: www.AsistentaPentruConsumatori.ro

Cuibul "Răzleţi"

Presă legionară interbelică (IX)

REVOLUȚIE ŞI TRADIȚIE ÎN MIŞCAREA LEGIONARĂ

P. P. PANAITESCU

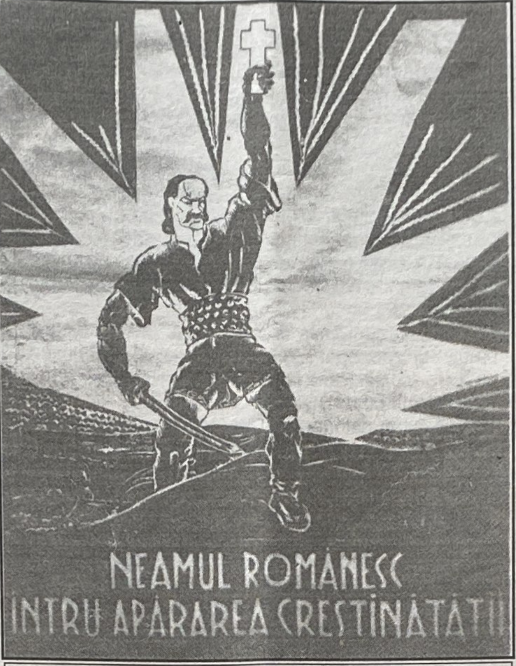
Mişcarea Legionară a pornit să schimbe **oamenii. Ea creşte energii şi virtuți sufleteşti**, le dă putere de luptă şi în formele din afară **răstoarnă aşezările învechite în rele**, înlocuindu-le cu altele alcătuite după nevoile cele multe şi adânci ale Neamului. **În acest sens se poate vorbi de o revoluție legionară.**

Noi trăim azi o mare revoluție, cea mai adâncă şi mai răscolitoare de suflete şi de temelii economice şi politice din câte a cunoscut neamul românesc.

Să nu se creadă însă că, după ce noile aşezăminte legionare în stat vor fi consolidate, după ce oamenii cei drepți şi curați vor fi înlăturat pe cei necinstiți şi fățarnici, ne vom aşeza pe linişte adormitoare de energii, că nu se vor mai ivi schimbări şi înnoiri.

Mişcarea Legionară e dinamică prin esența ei, ea luptă încontinuu pentru mai bine, deci va descoperi noi țeluri de izbândă după ce cele vechi vor fi stinse; istoria cârmuirii legionare nu poate cuprinde opriri, ci numai mersul spre noi orizonturi. Revoluția legionară este deci permanentă şi ea coincide cu însăşi istoria Mişcării.

Dar acest cuvânt, "revoluție", poate da naştere la nedumeriri. Nu mă opresc la interpretarea lui greşită care leagă neapărat revoluția de vărsări de sânge şi de dezordine — acestea sunt răscoale. **Revoluție adevărată înseamnă schimbarea adâncă a instituțiilor; mai rar - cum e la noi - a sufletelor oamenilor.**

Afiş legionar electoral din 1937 conceput de pictorul comandant legionar Al. Basarab

Mai este încă o nedumerire asupra căreia trebuie să ne oprim. Marea revoluție franceză din 1789, ca şi cele ce au urmat în veacul trecut, au însemnat o răsturnare a temeliei pe care stătea de veacuri societatea. Asociațiile de bresle ale negustorilor au fost desființate, familia a fost slăbită, vechile autonomii administrative ale satelor, viața economică deosebită a provinciilor, au fost răsturnate şi chiar credința creştină a fost săpată şi prigonită. Toată comoara de cuminţenie şi experiență a trecutului a fost pusă pe foc şi în loc s-a încercat clădirea unei lumi noi fără legături cu istoria. Aceasta însemna pe atunci revoluție şi aşa a fost, de pildă, la noi, vestita revoluție de la 1848.

Revoluția legionară nu are nici un fel de legătură cu aceste revoluții, nici o asemănare nu se poate face între ea şi cele din veacul trecut, ea stă pe un temei cu totul potrivnic, adică. în locul negării istoriei şi a trecutului, ea **pune ca principiu înnoirea legăturilor rupte cu tradiția națională.**

Noi suntem legați de tradiția religioasă a acestui popor, de figura de martir pentru credință a lui Brâncoveanu, prea mult banalizată în ultimul timp, ca şi de a mulțimilor de oşteni necunoscuți care au căzut apărând, aici, la Dunăre, creştinătatea întreagă.

Ne simțim legați şi de tradiția de vitejie simplă, de peste milenii, a sângelui dac, de tradiția satelor care se ocărmuiau singure cu oameni buni şi bătrâni, de învierea economiei casnice săteşti.

Ştiința noastră e mai apropiată de a cronicarilor, care nu ajunsese poate până la credința înțeleaptă de dincolo de ştiință, dar nu pierduse pe cea senină şi adâncă de dinainte.

Noi revendicăm tot ce e nobil, tot ce e frumos din trecutul nostru. **Legiunea a înviat virtuțile adormite ale istoriei noastre de glorie şi jertfă.**

Dar dacă afirmăm legământul trainic între tradiția istorică românească şi Legiune, cum rămâne cu revoluția? *Se mai poate numi Mişcarea Legionară o revoluție?*

Desigur că da, şi anume o revoluție mult mai adâncă şi cu efecte mult mai tainice ca cele superficiale pe care le-am amintit, revoluții democratice făcute de oameni izolați de trecutul Neamului lor. Doar un mare revoluționar al zilelor noastre, Ducele Mussolini, a spus: "In afara istoriei omul nu e nimic".

Revoluția legionară este tradiția românească luptătoare.

Ea nu urmăreşte răsturnarea şi uciderea trecutului, afară de a trecutului recent şi parazitar, instaurat de un regim străin de adevărata viață istorică a țării.

Trecutul nostru voievodal şi dac el îl învie, îi dă puteri creatoare. **Şi o asemenea ridicare a valorilor străbune, ca arme de luptă sufletească,** are în adevăr dreptul să se numească **revoluție.**

Ce comparație poate fi cu revoluțiile în care o generație, de fapt o parte a unei generații, se străduieşte să răstoarne tot ce au clădit din veacuri toate generațiile trecute, ca şi cum opera acestora s-ar mărgini la zidurile care se văd şi se pot răsturna, şi nu la ce au sădit încetul cu încetul în sufletul național, şi care nu se poate dezrădăcina?

Puterile noastre sunt înzecite pentru că alături de noi sunt nu numai cei de ieri, dar toate puterile Neamului nostru, dincolo de veacuri.

***"Cuvântul"*, serie nouă, nr. 10 din 23 oct. 1940**

PETRE P. PANAITESCU (1900 – 1967), istoric şi filolog, profesor de Istoria Slavilor la Universitatea din Bucureşti şi membru corespondent al Academiei Române din 1934, a fost doar **simpatizant** legionar, **director al ziarului "*Cuvântul*" în perioada oct. 1940 – ian. 1941** (după reapariția acestuia la 14 oct. 1940), şi rector al Universității Bucureşti în timpul statului "național-legionar".

DATINA ŞI LEGIUNEA

RADU GYR

Revoluționară, dinamică, **deschizătoare de ferestre largi şi noi în istoria țării, Mişcarea Legionară îşi împlântă, totuşi, rădăcini adânci în datinile şi tradițiile Neamului.**

Ea nu este o rupere, o smulgere din zăcămintele profunde ale sufletului nostru etnic, ci, dimpotrivă, este **o reluare a legăturii cu trecutul autentic**, o restabilire a contactului cu esențele mistice şi străfundurile conştiinței naționale.

Înnoind, împrospătând viața istorică şi politică, Mişcarea Legionară îşi întoarce fața, însă, către tradițiile Neamului şi continuă adevăratul drum al datinilor româneşti pe care o altă viață, cu totul falsificată, şi importul unor moravuri de peste hotare, au reuşit să-l întrerupă timp de ani întregi.

Între datina românească autentică şi viața citadină de până acum, falsificatorii sufletului național săpaseră o prăpastie. Toate marile vistierii ale conştiinței noastre etnice, tot ce ne lega, ca lumină, cântec şi veac, de străbuni şi de cer, era disprețuit, era respins în numele unei false evoluții, în numele unui superficial proces de civilizație. Prin iudaizarea şi internaționalizarea oraşelor noastre, opera de despersonalizare a Neamului câştiga, zilnic, teren şi se rupea de noi înşine, ne vermina propriile noastre rădăcini...

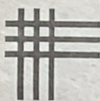
Mişcarea Legionară se ridică, energic, împotriva acestui proces de corupere şi alterare a vieții lăuntrice româneşti. Ea readuce în planul vieții noastre spirituale tradițiile şi datinile Neamului, în care recunoaşte substanțele unei vieți sufleteşti de înaltă frumusețe.

Mişcarea Legionară, în lupta ei pentru românism şi pentru "un destin de fier", îşi trage seva din marele trecut al voievozilor şi părinților noştri. Sorbind, deopotrivă, din lumina proaspătă a unei reale înnoiri istorice şi din ciutura doldora de soare a vechilor noastre credințe, legionarismul cinsteşte datina şi tradiția, alături de celelalte adânci performanțe ale sufletului autohton.

"*Falanga*" nr. 27 din 25 dec. 1940

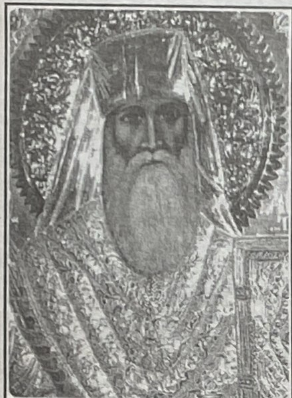
RADU GYR (1905 – 1975): poet consacrat, conferențiar la Facultatea de Litere din Bucureşti, **comandant legionar** şi şef al Regiunii Oltenia, deputat de Muscel al Partidului "Totul Pentru Țară (1937), autorul versurilor celebrelor cântece legionare, **luptător pe front** în cel de-al doilea război mondial, deținut politic, martir al Neamului românesc, **sfânt** încă necanonizat (osemintele sale izvorăsc mir la Mănăstirea Petru Vodă din Neamț).

Selecțiuni de Vasile Pădureanu

Spiritualitate

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (XIII)

SF. ANTIM DIN CHIOS
1869 - 1960

Sf. Antim din Chios, canonizat în 1992, este prăznuit în mod deosebit de Biserica Greciei, ample manifestări religioase având loc la **Mânăstirea *Voithia* din Insula Chios**, așezământ monahal **ctitorit chiar de el**, în care sunt păstrate și sfintele sale **moaște.** Împreună cu Sf. Nectarie din Eghina, care și-a petrecut o parte a vieții pe insula Chios, se numără printre **sfinții taumaturgi (vindecători) ai sec. XX**, pe care Dumnezeu i-a dăruit Bisericii Sale.

Sf. Antim, după numele de mirean **Argyrios K. Vagianos,** s-a născut în 1869, în familia unor țărani evlavioși, în **insula Chios.**

La vârsta de 19 ani a vizitat "Schitul Sf. Părinți" întemeiat de monahul Pahomie, la aceea vreme povățuitorul duhovnicesc al Sf. Nectarie din Eghina. Cu binecuvântarea bătrânului Argyrios s-a întors acasă unde și-a construit singur o colibă în care s-a nevoit. Ajutorul său în luptele duhovnicești a fost icoana Maicii Domnului primită de la mama sa, cunoscută sub numele de *Maica Domnului Voithia (Ajutătoarea*, care, în scurtă vreme, a început a lucra minuni, aducându-i pe mulți oameni la așa-zisa chilie a lui. Argyrios.

S-a întors apoi în lume pentru a alina suferința părinților și pentru a-i ajuta pe săracii din satul natal.

După un timp s-a retras din nou la Schit, unde a devenit monah. Părintele Pahomie însuși i-a dat numele Antim la rânduiala tunderii în monahism.

Îmbolnăvindu-se grav, părintele Pahomie l-a trimis din nou acasă pentru a se însănătoși.

Deși a continuat să stea acasă o perioadă de timp însemnată, unde lucra ca cizmar pentru a-i ajuta material pe părinții săi, a continuat să trăiască asemenea unui monah, petrecând nopțile în rugăciune. Postea aspru, uneori trăind numai cu pâine și apă pentru mari perioade de timp.

În 1909, la vârsta de 40 de ani, a primit *Schima Mare* de la succesorul lui Pahomie, ieromonahul Andronic.

Oamenii din Chios doreau ca el să fie hirotonit preot, dar episcopul a refuzat din cauză că părintele nu avea școală. Până la urmă însă episcopul Smirnei **l-a hirotonit** un an mai târziu.

După un pelerinaj la Muntele Athos părintele Antim s-a întors în Chios, unde a devenit **preot în cadrul unui spital în care erau tratați bolnavii de lepră.**

În scurt timp spitalul a devenit un centru duhovnicesc, asemănându-se mai mult cu o mănăstire decât cu o instituție sanitară. **Sfântul îi vindeca pe bolnavii de lepră cu mâinile,** și nu numai că el însuși nu s-a îmbolnăvit, dar pe mulți i-a tămăduit de această boală necruțătoare. Unii dintre pacienții vindecați au devenit monahi.

În 1930 Sf. Antim **a pus temelia unui așezământ monahal** închinat Născătoarei de Dumnezeu. Obștea număra la început 30 de maici. În scurtă vreme, ***Mânăstirea Maicii Domnului Ajutătoarea,*** așa cum este cunoscută, avea să adăpostească peste 80 de maici, fiind cunoscută în Grecia ca **model de viață monahală.** În cadrul acestui așezământ a slujit ca preot și duhovnic Sf. Antim vreme de **30 de ani**, săvârșind multe minuni. Atunci când a fost prea bătrân pentru a mai putea sluji, s-a retras în chilia sa, rugându-se neîncetat, pentru ca astfel să poată sluji semenilor până la ultima suflare.

Sf. Antim le mărturisea călugărițelor: *"Eu n-am umblat la școală, dar m-am silit să câștig câteva lucruri pentru marile lupte ascetice: postul, privegherea, rugăciunea, lacrimile, metaniile, pocăința - ziua și noaptea. Cuvintele mele pot părea fariseice, dar pentru întărirea voastră vă destăinui aceste lucruri. Nu vorbesc ca un fariseu, ci ca un tată. (...) Mă chinuiam puternic: nu mă săturam nici de pâine, nici de apă, nici de somn etc... Numai Dumnezeu știe! N-am îngăduit nici odihnă, nici ușurare a trupului meu. Pe un vechi sac de pânză, în loc de saltea, dormeam puțin, sprijinit de rădăcina unui măslin."*

În ianuarie 1960 Sf. Antim a slujit pentru ultima dată Sf. Liturghie. A trecut la cele veșnice pe 15 febr. 1960, la vârsta de 91 de ani.

A fost canonizat de Patriarhia Ecumenică în 1992.

Moaștele Sf. Cuvios Antim din Chios, împreună cu icoana Maicii Domnului Ajutătoarea, se găsesc în biserica mânăstirii pe care sfântul a întemeiat-o, Dumnezeu, continuând să lucreze prin acestea minuni.

SF. NICHIFOR CEL LEPROS
1890 - 1964

Părintele Nichifor Cel Lepros a fost **ucenicul Sf. Antim din Chios** și cel care a consemnat în scris minunile acestuia, pe care le-a văzut cu ochii săi. **Moaștele** sale fac, de asemenea, minuni, așa cum făcea și părintele în timpul vieții, vindecându-i pe mulți.

Canonizat în 1992 de Patriarhia Ecumenică a Constantinopolului.

Viața Cuviosului Nichifor este o predică vie despre asumarea bolii și a suferinței, despre cum putem face din acestea căi de cunoaștere a lui Dumnezeu și de mântuire.

Părintele Nichifor Cel Lepros a fost ucenicul Sf.i Antim din Chios, alături de care a putut trăi povara acestei boli înfricoșătoare ca pe o adevărată binecuvântare. Mântuitorul a ales să nu-l vindece de lepră, precum știm că i-a tămăduit pe cei zece leproși din Evanghelie, dar l-a vindecat pe Cuviosul Nichifor de lepra păcatului. Cu cât mai tare îi mistuia lepra frumusețea exterioară a trupului, cu atât sufletul Cuviosului se împodobea cu virtuți, binevestind tuturor pe Hristos.

Părintele Nichifor s-a născut în anul 1890 în insula **Creta,** la botez primind numele Nicolae. Părinții săi au fost oameni simpli și evlavioși, însă nu a reușit să se bucure de atmosfera călduroasă a familiei întrucât a rămas orfan din pruncie. A fost crescut de către bunicul său și la vârsta de 13 ani a început să lucreze într-o frizerie. Aici i-au apărut tânărului Nicolae primele semne de **lepră.** În vremurile acelea leproșii erau izolați în insula Spinaloga. Deoarece lepra este o boală contagioasă, suferinzii erau îngrijiți cu teamă și groază.

La vârsta de 16 ani semnele caracteristice leprei erau tot mai evidente și, pentru a nu fi trimis pe insula Spinaloga, a fugit în Egipt. Ajuns în Alexandria a rămas să lucreze tot într-o frizerie dar, în scurt timp, semnele leprei au devenit tot mai vizibile.

În **1914**, la sugestia unui cleric, Nicolae s-a întors în Grecia, în **insula Chios**, unde se găsea un ***așezământ pentru leproși***. În cadrul acestuia slujea ca preot părintele Antim Vagianos, astăzi canonizat (Sf. Antim din Chios). **În acest loc a început urcușul duhovnicesc al lui Nicolae.** După numai doi ani Sf. Antim l-a tuns în monahism cu numele **Nichifor.**

Boala a evoluat, afectându-l mai ales la nivelul chipului (medicamentul necesar avea să fie descoperit mai târziu, în 1947). Părintele Nichifor a trăit cu post aspru, lucrând în grădină, fiind, totodată, protopsaltul paraclisului. Din cauza bolii începuse să-și piardă vederea, dar majoritatea troparelor și pericopele apostolice le cunoștea pe de rost.

Între Sf. Antim și Cuviosul Nichifor s-a clădit o relație duhovnicească unică. Părintele Teoclit Dionisiatul în cartea "Sf Antim din Chios" relatează faptul că ucenicul "nu s-a îndepărtat de el nici măcar un pas". S-a străduit să fie o prezență discretă, nesupărând pe nimeni cu cuvintele sale.

În **1957** *Leprozeria din Chios* a fost închisă și pacienții, împreună cu părintele Nichifor, au fost trimiși la **Așezământul *Sf. Varvara* din Atena.** În acea vreme părintele, aflat la vârsta de 67 de ani, avea ochii și membrele complet afectate de boală.

În acel așezământ slujea părintele Eumenie care suferise și el de lepră, dar care, datorită progreselor medicale, putuse fi vindecat. Hotărâse însă să rămână tot restul vieții sale în acest loc, aproape de bolnavi, pe care i-a îngrijit cu multă iubire. Așa a devenit fiu duhovnicesc al părintelui Nichifor.

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος στὴν Χίο.

Mulți oameni se duceau la chilia Cuviosului Nichifor Leprosul pentru a primi binecuvântarea sa. Mulți dintre cei care l-au cunoscut au dat mărturie:

"Deși era imobilizat la pat, cu răni și dureri, el nu a scos un murmur, arătând multă răbdare."

"Avea darul de a-i consola pe cei necăjiți."

"Ochii săi erau obosiți, vederea slabă, iar mâinile îi erau încleștate, având degetele paralizate. Cu toate acestea era tot timpul vesel, calm, zâmbitor, mulțumit, bucuros, plăcut și sfătos."

"Fața lui, care era mâncată de semnele bolii, plină de răni, strălucea și împărtășea bucurie *tuturor celor care îl vedeau pe acest om cu totul sărac și extrem de bolnav, care zicea: <<Să fie slăvit Sfânt Numele Lui>>".*

Părintele Eumenie și alți oameni au relatat multe situații în care s-au făcut **minuni prin intermediul rugăciunilor părintelui Nichifor.**

(continuare în pag. 15)

Sursa: www.crestinortodox.ro

Corneliu Mihai

Rubrică de vacanță

PEISAJ SOCIAL PARIZIAN

A-ți păstra imparțialitatea, iată o atitudine pe care trebuie să o adopte și oamenii care citesc presa sau urmăresc emisiunile posturilor franceze (TF1, TF2, M6 etc.). O adopt și eu, respingând orice subiectivism de tip „Ira et studio".

Timp de o lună am fost bombardați cu emisiuni sportive : Brazilia, Sao Paolo, Rio de Janeiro și evident, ***"ALLEZ LES BLEUS", echipă cam mediocră față de altele, dar clasată relativ bine.*** A fost o perioadă destul de calmă din punct de vedere politic și numai grevele de la căile ferate (SNCF) care au anihilat transportul maritim provocând mari pierderi economiei franceze au intrat în interesul public.

Lumea se mai liniștise după furtuna alegerilor locale și a celor europene, în care dușul rece administrat de **Marine le Pen** și de ***Frontul Național*** politicienilor la putere și mai ales celor care visează să reajungă la putere (OMP și Sarkozy) a fost pe larg comentat și „deplâns" pentru radicalismul și opoziția lui antieuropeană.

Într-adevăr, a ajunge să te apropii de cifre de peste 40% în unele regiuni este o performanță pe care numai de Gaulle în anii săi de triumf ca învingător în război o putea avea.

Și iată că acest partid zis „de extremă dreapta și periculos pentru UE" (e ușor să pui etichete compromițătoare) adună voturile cu coșul de nuiele, iar o detaliere pe vârste și profesiuni a celor care l-au votat **pune în evidență o realitate** îngrijorătoare pentru cei care au crezut că politica unei țări mari, importantă economic (practic a treia în UE, după Germania și Marea Britanie), se poate conduce după ureche sau cu urechea aplecată doar la interesele proprii, cât mai concordante cu interesele marei finanțe, mai puțin franceze.

În campania electorală pe care și-a făcut-o, Francois Hollande declarase că pe timpul viitorului său mandat dușmanul principal va fi marea finanță care pe timpul lui Sarkozy și-a cam făcut de cap. Declarația părea normală pentru un fruntaș socialist, dar întrebarea a rămas următoarea: în ce măsură PSF e cu adevărat partid socialist? Unii zic că nu, ținând seama că, deși au trecut ani de când dl. Fr. Hollande este președinte, nu s-a prea schimbat nimic în Franța. Lumea zice că e un președinte slab, ezitant, fără curajul marilor reforme. Mai mult, șomajul a avansat cu pași de pâslă către cifrele înspăimântătoare ce se înregistrează în Spania, Grecia și Portugalia. Aceștia sunt, desigur, pesimiștii, bombănitorii (les ronspetards) de care Franța n-a dus lipsă niciodată și care critică chiar pe cei pe care i-au votat, la doar o săptămână de la închiderea urnelor.

‚Există totuși o „operă socială" mai veche care-i nemulțumește profund pe francezii de baștină, și explică în mare măsură aderența clasei mijlocii (funcționarii, muncitorii, micii comercianți etc.). E vorba despre **politica de imigrație** a guvernelor UMP și socialist.

Vorbind cu nepotul meu, tânăr absolvent al facultății pariziene de medicină, i-am spus: "... francezii de pe Champs Elysees...". Iar el mi-a tăiat-o: *"Francezi pe Champ Elisees? Unde ai văzut tu asta?"*

Pe Champs Elysees sunt turiști, să zicem 60%, din China! Altădată, în urmă cu 15-20 de ani, întâlneam și alte nații: scandinavi, spanioli, italieni, japonezi etc. Acum au venit chinezii și, în număr remarcabil, rușii. Mai sunt și **cerșetorii**. Am intrat în vorbă cu ei, deși ai mei m-au povățuit să nu o fac. **Toți sunt originari "de Roumanie".** Ici-colo un sucevean, un maramureșean, dar pretutindeni țiganii. Îi recunoști ușor, deși femeile și-au pus văl precum cele născute în religia lui Mahomed; și-au confecționat niște cartoane cu care cer pâine (deoarece în țările africano-musulmane e foamete).

În preajma locurilor turistice clasice (Louvre, La tour Eiffel, Notre Dame, Boul. Saint Michel, MontMartre și, desigur, a marilor magazine, zeci de mese unde domnește **"alba-neagra" mânuită cu dexteritate de țiganii noștri** (eleganți, rârâind o franceză cu pretenții de autohton), asistați pe margine de complici care se prefac că atunci au sosit și care intră-n joc mizând 100 euro.

Numeroși străini (europoizi dar și asiatici) le cad în plasă, mizând sume de același tip. Câștigă inițial, apoi pierd totul.

De ce nu se iau măsuri împotriva acestor escroci? Cum se face că întâlnești și cerșetori români cu diformități groaznice: fără ambele mâini sau picioare, mutilați de arsuri, copii cu hidrocefalie sau paralizați etc.?

Pentru mine începe să devină clar că **e vorba despre robii unei industrii a cerșitului aduși în Franța prin cârdășie româno-franceză,** de pe urma căreia anumiți „financiari" adună sume considerabile. Aici **nu e vorba despre un cerșit țigănesc individual**, ci despre o acțiune vastă sprijinită de politicul românesc (în numele liberei circulații a europenilor) și poate chiar cu complicitate franceză.

Ceea ce mi se pare **deosebit de grav pentru prestigiul nostru** este **confuzia ROM cu ROMÂN**, cultivată copios atât în presă cât și la televiziunea franceză.

Nu demult am putut vedea un film documentar în care poliția a urmărit și în final a prins cu dificultate o **filieră țigănească** foarte bine organizată care **dezmembra instalații de semnalizare de la căile ferate** din sudul Franței. Asta ca să nu mai vorbim despre **fierul vechi furat de oriunde:** vagoane de marfă, șlepuri, depozite terestre etc.

Și să nu mai vorbim nici de **agresivitatea cetelor de țigănci** (multe gravide, deci de nebănuit pentru infracțiuni) care **atacă în haite ușile de acces ale metrourilor** în orele de aglomerație, victime principale fiind turiștii și oamenii în vârstă.

În ultimul timp văd că adună semnături pe niște liste, cerând și înscrisurile de identitate. Probabil un soi de „plebiscit" ca să rămână acolo, deoarece **ostilitatea localnicilor,** mai ales a celor din mediile rurale care-și văd **pământurile implantate peste noapte cu corturi și rulote, este în creștere.**

E o mare „fericire" pentru românii stabiliți în Franța să-i vezi pe "bronzații" noștri anchetați de poliția franceză în prezența unui membru al ambasadei noastre (sau a unui funcționar special) și să auzi cum cei ce pot provoca în orice moment un accident major de cale ferată, răspund în dulcea noastră limbă carpato-danubiană. Cine oare dintre politicienii noștri ar fi capabil să inițieze o anchetă serioasă asupra „imigranților țigani" ziși în reportaje „des romes-romaines" și, mai ales, asupra rețelelor mafiotice care-i utilizează aici și care sunt conduse, mi-e teamă, de români neaoși adunați într-o mafie care ar trebui dezmembrată?

Cum se explică așa-zisul "fenomen" Marine le Pen despre care se spune că are serioase șanse de a scoate un scor mare la viitoarele alegeri prezidențiale? Mă abțin să zic „fotoliul prezidențial", deoarece încă de pe acum a început să se adune, înfricoșată, împotriva „blondei", o mulțime de politicieni din toate partidele.

Efortul unor politicieni ai puterii, dar și ai opoziției (OMP al cărui membru marcant este Sarkozy) de a o șterge din memoria francezilor pe Madame le Pen, este considerabil și, desigur, costă multe parale. Se procedează la **răstălmăcirea oricăreia dintre frazele ei. Se speră a se face front comun din toți imigranții magrebieni** (originari din Algeria, Tunisia și Maroc), oameni de culoare din Africa cu drept de vot, asiatici ș.a. Se afirmă că în cazul victoriei Frontului Național toți „cei veniți" vor fi supuși unor restricții greu de suportat.

Și pentru că minciuna cu afro-asiatici are picioare scurte, de la un timp - după succesul Frontului Național - s-a lansat „ultima bombă": antisemită! ***"E o antisemită notorie"***! Or acest lucru este o gogoriță. Madame le Pen, chiar dacă ar avea, să zicem, oarecari rezerve sau chiar repulsie față de cetățenii francezi de religie mozaică, n-ar avea curajul să o manifeste. Și mai ales nu și-ar găsi partizani, deoarece **în Franța evreii sunt considerați perfect integrați, iar „mișculățiile" atât de bine ascunse încât nu sunt sesizate de către cetățeanul obișnuit care-ți spune cu o dezarmantă naivitate:** *"Ei, și? Ce dacă Sarko e? Ce dacă președintele OMP* (principalul partid de opoziție) *a fost până de curând Monsieur Cape* (prescurtare de la Capelovici)*, și ce dacă dl. ministru se numește Moscovici? Nu sunt tot francezi? Nu trudesc ei zi și noapte pentru Franța?"* ***"ALLEZ LES BLEUS"!***

Monsieur Jean Francois Cape a căzut în 15 iunie a.c. de la președinția partidului OMP nu pentru că ar fi fost evreu, ci pentru fraude imposibil de ascuns. Domnia sa a cheltuit 27.000 de euro numai pe bilete de avion, iar soția sa, Nadia Cape, 24.000 de euro, tot pe bilete de avion. Familia Cape s-a justificat că ar fi "cheltuieli de reprezentare", dar, oricum, tot din visteria partidului au fost. De altfel OMP, partidul fostului președinte Sarkozy (care-l susține furibund și în prezent), nu-și poate plăti împrumuturile de peste 80 milioane de euro încasați de la bănci. Salarii foarte mari acordate activiștilor de „prim plan" (Eric Cesari, 12.000 euro brutto, lunar etc.), lucrări arhitecturale luxoase la sediul partidului, cheltuieli dincolo de posibilități ș.a. au dus la o atare situație. Desigur că un salariu de 12.000 euro brutto într-o țară în care salariul minim net pare a se situa între 800-1000 euro, n-ar fi o grozăvie. Și în România găsești salarii „nerușinate" de 8-10.000 euro, iar acolo salariul minim este de-a dreptul rușinos: 150-200 euro. Dar, vedeți dvs., Franța e totuși o țară economicește stabilă, în care se muncește serios și, mai ales, unde nu se poate fura ca-n Codrii Vlăsiei.

Realitatea e că, **în ciuda noroiului aruncat asupra d-nei Le Pen, eu socotesc că o parte din doleanțele ei sunt justificate.** E vorba în primul rând de un control mai eficient asupra imigrației. Nu e vorba aici de diminuarea afluxului de cetățeni ai UE și regret că întâlnesc și o susținută propagandă (neoficială) în acest sens. Cu toate riscurile, cetățenii europeni trebuie să circule liber, luându-se însă măsuri restrictive nete împotriva infractorilor. Este **nedrept ca muncitorul român să sufere**, să fie hulit din cauza hoardelor de "bronzați" care parazitează Occidentul.

Cine călătorește cu metroul parizian este frapat însă de proporția de imigranți prezentă. M-am lăsat și eu pradă tentației de a face o statistică și nu cred să fi găsit (mă refer doar la cei de sorginte Africa neagră) mai puțin de 20% (1 la 5). Dacă încă vreo 8% sunt magrebieni (la Marseille, chiar 12-15%), atunci avem **tabloul unor zone din sudul SUA** - poate chiar mai populat cu oameni de culoare.

Departe de mine de a fi rasist, mai ales că aici negrii par a fi perfect integrați, iar năzbâtiile pe care le fac cei americani (exagerate în filme, fie negative, fie pozitive, cu polițiști de culoare) le sunt departe de fire (modești, politicoși, muncitori).

Rămâne însă ***o problemă pe care nu numai d-na Le Pen și-a pus-o, ci și mii de salariați : din ce trăiesc acești oameni, cum își duc ei viața?***

(continuare în pag. 15)

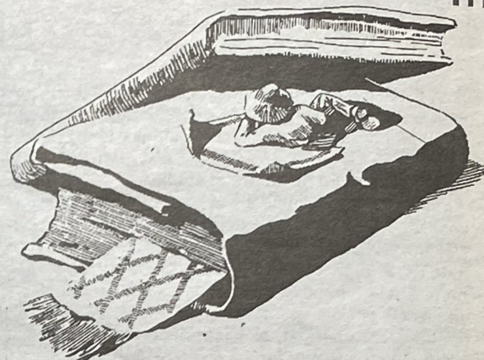
Radu Iftimovici
profesor doctor, laureat UNESCO
Paris

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE:
"Care este adevărul despre aşa-numitul <<pogrom>> de la Abator din ian. 1941?"

a fost dat de Petre Bobescu din Iaşi, 32 de ani, care a câştigat cartea *"Corneliu Zelea-Codreanu, altceva decât Horia Sima"* (2 vol.) – Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

În ziarul *"Express Magazin"* nr. 87 din 25 martie 1992, sub titlul *"FALSUL <<POGROM>> DE LA ABATOR - Spulberarea unei legende"*, s-a publicat declarația (din 1946) a salariaților de la Abator care atestă că NU A AVUT LOC NICI UN POGROM AICI, alături de un articol scris de prof. univ. Radu Iftimovici, laureat UNESCO.

Prof. dr. RADU IFTIMOVICI, autor de cărți şi articole privând istoria medicinei şi a biologiei, primul specialist din Răsăritul Europei căruia UNESCO i-a decernat (în 1991) premiul, pentru merite deosebite în popularizarea cunoştințelor ştiințifice, pasionat de istorie, a fost **prima persoană a spulberat, după 1990, legenda evreiască privitoare la aşa-zisul "pogrom" din Bucureşti, de la Abator (ian. 1941):**

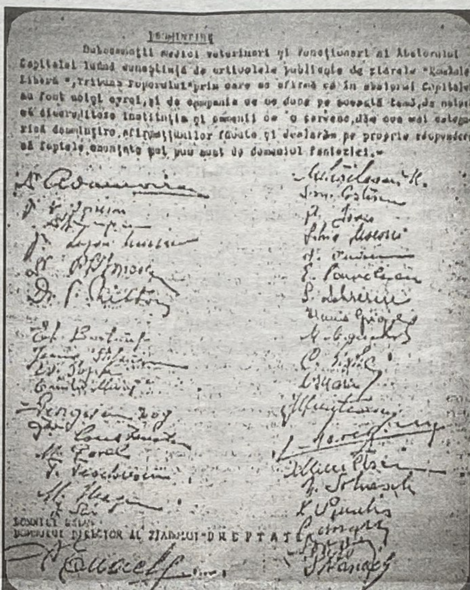
Primele mistificări privind acest subiect aparțin ziaristului sovietic Ehrenburg în 1945, într-o conferință ținută la Ateneu, fiind aplaudat de Ion Călugăru, M. Sadoveanu, C. I. Parhon, Traian Săvulescu ş.a., dând mână liberă lui Nicolski şi Drăghici pentru exterminarea care a urmat. Au continuat cu acuze dl. Sandu David, preşedintele Uniunii Asociaților de Scriitori din Israel, iar dintre români, Marin Preda, Sergiu Nicolaescu ş.a. au colaborat prin scenarii folclorice comuniste, acuzând fără dovezi.

În 1946 Procuratura comunistă se ocupa de Abator. Directorul din 1941 al Abatorului, dr. veterinar Aurel Naghel, excelent practician, este luat pe sus şi dus la **interogatoriu.**

Prin fața procurorului, a ostililor şi temuților acuzatori publici şi asesori populari încep să defileze zeci de salariați ai Abatorului. **Sunt chemați toți medicii şi muncitorii angajați la abator în anul 1941. Faptele sunt întoarse pe toate fețele**, se caută neapărat vinovați sau țapi ispăşitori, dar nu se găsesc, **dr. Aurel Naghel este declarat OFICIAL NEVINOVAT** (gândiți-vă, în acea epocă neagră!), iar procuratura este silită să închidă filele dosarului "Abator".

Dintre cei audiați, doar măcelarul Horwat credea în pogrom, însă el nu era angajat al Abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de bună ținută morală, prezent acolo în 1941, declară că nu a existat nici un pogrom. Cel cu declarația falsă, măcelarul, după câteva luni a fost numit în postul de director al Abatorului.

Angajații Abatorului Bucureşti, revoltați, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor pe această temă din ziarele comuniste. Facsimilul acestui protest a fost înaintat ziarelor "Universul" şi "Dreptatea", dar nu a mai fost publicat deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere. Iată, mai jos, dezmințirea angajaților de la Abator în anul 1941:

DEZMINȚIRE

Subsemnații medici veterinari şi funcționari ai Abatorului Capitalei luând cunoştință de articolele publicate de ziarele "România Liberă", "Tribuna Poporului" prin care se afirmă că în abatorul Capitalei au fost ucişi evrei, şi de campania ce se duce pe această temă, de natură să discrediteze instituția şi oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică dezmințire afirmațiunilor făcute şi declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei.

DEZMINȚIRE

"Subsemnații, medici veterinari şi funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoştință de articolele publicate de ziarele "România Liberă", "Tribuna Poporului" prin care se afirmă că în abatorul Capitalei au fost ucişi ovrei, şi de campania care se duce pe această temă, de natură să discrediteze instituția şi oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică dezmințire afirmațiunilor făcute şi declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei".

Urmează semnăturile (în număr de 37).

De asemenea, în cartea *"Legionarii noştri"* prof. ION COJA reproduce facsimilul dezmințirii date de salariații Abatorului, împreună cu declarația unui martor de la fața locului, dl. CONST. DĂRĂŞTEANU:

"Subsemnatul Dărăşteanu I. Constantin, născut la data de 28 iulie 1914 în comuna Stoineşti, jud. Vlaşca (azi Giurgiu), domiciliat în Bucureşti, Bd. Theodor Pallady nr. 25, bloc VII, ap. 149, sect. 3, cunoscând sancțiunile prevăzute de art. 292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declarații, declar prin prezenta următoarele:

În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriană nr. 3 Pipera (devenită mai târziu ASAM) ca şef de echipă, maistru principal reglor şi montator de avioane, la data aceea cu o vechime de 3 ani.

În ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuție cu un subaltern, Preda Petre zis <<Druşcă>>, mecanic, care în zilele precedente, 21-23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar şi participase la rebeliune. *El mi-a povestit că la Abator se află trupurile neînsuflețite ale unor legionari agățate în cinghele, despre care se afirmă că ar fi cadavrele unor evrei ucişi de legionari.*

Am raportat comandantului meu comandor ing. Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre şi l-am întrebat ce crede că trebuie făcut. Comandantul mi-a răspuns că nu ştie ce să facem şi cui să raportez cele aflate, dar că mai înainte de orice o asemenea informație trebuie verificată.

Mi-a recomandat să iau maşina-dubiță marca Skoda cu care unitatea noastră îşi făcea aprovizionarea cu carne de la Abator şi să mă deplasez acolo, la Abator, să văd care este adevărul.

Menționez că **la vremea aceea făceam din când în când reportaje** pe subiecte tehnice la revista ***"Aripi frânte - Aripi româneşti"*** condusă de comandorul Emil Gârleanu (rudă cu scriitorul cu acelaşi nume), devenit ulterior general.

Am plecat cu şoferul, militar în termen, care cunoştea bine Abatorul, unde am ajuns şi am intrat pe poarta principală spunând că mergem să luăm carne pentru unitate, ca de obicei.

Am intrat apoi în hală şi am constatat că aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hală, de la un grup la altul, se discuta într-o atmosferă apăsătoare, de încordare şi gravitate.

Am încercat să intru în vorbă cu parlagiii, dar se fereau să-mi răspundă când **i-am întrebat dacă e adevărat că undeva, în Abator, se află nişte oameni, nişte evrei atârnați în cârlige (cinghele).** M-au făcut atent să fiu mai discret şi mai prudent.

Unul dintre ei, pe care ceilalți îl numeau <<nea Vasile>> şi care era şeful unei echipe de măcelari, mi-a răspuns totuşi: *"Da, domnule, dar **nu sunt evrei, sunt români!"***

Şoferul care mă însoțea îl cunoştea şi ne-a făcut prezentările: se numea Stoica Vasile. El mi-a arătat în ce direcție se aflau cadavrele şi m-a făcut atent să nu fiu văzut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de încredere ai acestora. La cca. 50 metri am găsit locul, unde am ajuns singur, neînsoțit de nimeni.

Am numărat cadavrele atârnate în cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numărul exact, țin minte că se termina cu cifra 1. Lângă perete se mai afla o grămadă de cadavre, cu hainele murdare de noroi şi sânge. **Cadavrele atârnate în cârlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea căciulă (cuşmă de blană țărănească) pe cap.** Am dat puțin la o parte paltonul la primele trei cadavre şi am văzut la fiecare rana mortală, din care cursese sânge şi îmbibase îmbrăcămintea. **Cel de-al treilea cadavru avea sub palton o cămaşă verde, legionară.**

Nu m-am mai atins de celelalte cadavre şi m-am întors la şofer. Discuta mai departe cu nea Vasile, pe care l-am întrebat: ***<<Măi, nea Vasile, cine sunt oamenii ăştia?>>*** Mi-a răspuns că sunt **legionari împuşcați de Armată**, că în jurul Abatorului au fost împuşcați mai mulți legionari şi că aceşti legionari au fost adunați din stradă de oamenii de încredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, şi băgați în Abator, unde au fost atârnați în cârlige şi declarați că sunt evrei ucişi de legionari.

Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica: ***<<Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împuşcați de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele şi zic despre ei că sunt jidani>>.***

Fac mențiunea că la data aceea Abatorul era o societate administrată şi controlată de evrei. Nea Vasile a făcut mențiunea: *<<jidanii noştri, care conduc Abatorul>>.*

De asemenea, menționez că i-am spus şoferului, dacă vrea, să meargă şi el să-i vadă pe cei atârnați în cârlige, dar nea Vasile l-a oprit, spunând că nu e bine deoarece deja unii "de sus" au observat mişcarea pe care o făcusem şi acum sunt cu ochii pe noi. ***(continuare în pag. următoare)***

ÎNTREBAREA LUNII IULIE: De ce naționalismul este discreditat?
PREMIU: *"Cine suntem"* – Dan Puric.

PEISAJ SOCIAL PARIZIAN (continuare din pag. 13)

Ceea ce te frapează este mulţimea de copii. Oare cum se explică faptul că aproape fiecare familie are între 3 şi 6 copii?

Explicaţia nu e decât aceea că fiecare copil este de fapt un salariat care contribuie la supravieţuirea familiei. Într-adevăr, dând dovadă de o generozitate mai rar întâlnită, **statul francez le plăteşte acestor familii cca 500 euro lunar pentru fiecare dintre copii.** Un calcul simplu: dacă tatăl, muncitor la salubritate, aduce 1200 euro lunar, mama + soacra + socrul (aduşi pe şest din Africa) trăiesc din simbriile celor 4 copii care produc 2000 euro. În plus li se dau locuinţe sociale, reduceri la întreţinere, acţiuni sanitare gratuite, şcoală gratuită etc. Cu 3200 de euro se poate trăi bine în Franţa.

Am ajuns la concluzia că, efectuând o comparaţie a preţurilor alimente - haine, orice salariu francez are o putere de cumpărare de cel puţin 4 ori mai mare ca în România perpetuu jefuită de administratorii ei politici. Imaginaţi-vă astfel că un salariu românesc de 6-700 roni ar creşte brusc la peste 2000 de roni. Mai mult: că acest salariu nu ar fi ameninţat de nici o schimbare politică! O garantează legi care se aplică.

Şi de unde vin banii pentru aceşti imigranţi care tot intră şi intră în Franţa, care, chipurile, vin pentru o lună să-şi întâlnească rudele, şi nu mai pleacă niciodată, intrând uşor, uşor în sistemul de securitate socială, bine pus la punct şi foarte generos în Franţa?

Evident, banii vin din impozitele – mari - rupte de la adevăraţii oameni ai muncii.

Şi hai să zicem că ar fi vorba despre locuitorii vechilor colonii franceze, legaţi de Franţa prin limbă şi chiar prin sacrificii de soldaţi în războaie.

Dar nu despre aceştia e vorba, nici despre bătrânii magrebieni sau despre oamenii de culoare care trăiesc dintr-o pensie modestă după ce au muncit 30 de ani ca să facă reţelele de circulaţie subterană ale Parisului (RER) sau alte lucrări dificile, ci de o puzderie de inşi din fostele teritorii ale imperiilor coloniale engleze, belgiene, olandeze. Un amic spunea: **"Întregul Congo belgian s-a mutat la Paris, fiindcă la Bruxelles plouă prea mult"**.

Se pune problema şi ***cum înţeleg să trăiască unii dintre aceşti oameni? După legile franceze?*** Nu neapărat. Sunt musulmani care-şi menţin haremul (în cele două camere, în plin Paris, în ciuda interdicţiei poligamiei de către legile UE). **Când li s-a interzis în şcoli şi instituţii purtarea vălului** care la unele femei nu le lăsa afară decât sclipirea ochilor, **acestea au început să arate acuzator către cruciuliţa minusculă de la gâtul creştinelor.** "Ce caută simbolul ăla creştin acolo? Jos cu el!"

Scene de un rar grotesc filmic s-au desfăşurat nu demult (sfârşit de iunie - început de iulie). Junele prim a fost **Sarkozy**, anunţând oficial că se reîntoarce în politică, ba chiar mai mult: că va candida la preşedinţie. El a făcut o serie de turnee, băi de mulţime care mi-au amintit de Ceauşescu. Omul s-a lăsat sărutat de pensionari şi primit cu flori de copiii partizanilor politici. La un moment dat TVF 1 ne-a arătat o scenă în care primarul unui orăşel de pe malul mării îi spunea: "Ce ziceţi de peisaj?" La care Sarko a rostit solemn, cu inteligenţă: *"Da, e un peisaj cu mare! Iar marea e albastră!"*

Oricum, rar am putut să văd un om mai ahtiat să se întoarcă în fotoliul prezidenţial şi nu mă miră vorbele lui Jacques Chirac, care, zice-se că ar fi fost spuse în urmă cu vreo treizeci de ani. Chirac colaborase îndeaproape cu Sarkozy la Primăria de la Neuilly, oraşel independent în mijlocul Parisului, zis ironic şi "ghetoul de la Neuilly" deoarece acolo trăiesc şi azi cei mai bogaţi cetăţeni ai Capitalei. Profitând de o deplasare a primarului (Chirac), subalternul Sarcozy a adunat consilierii şi l-a detronat pe şef. Întrebat ce părere are de lucrătură, Jacques Chirac a răspuns: ***"Sarko est une merde"* ("Sarko e un rahat"). *"Călcaţi pe el, o să vă poarte noroc!"*** Adevăr? Anecdotă? Cine poate preciza?

De câteva zile, de când s-a produs escalada războinică în **Gaza** şi cunoscutele atacuri asasine ale aviaţiei lui Netaniahu asupra populaţiei civile, la Paris au început manifestaţiile antievreieşti ale unor tineri – magrebieni, desigur - cu steaguri palestiniene.

Televiziunea ne-a arătat, pe vechiul tipic al agresiunilor din Germania nazistă a anilor 34-37, vitrine făcute ţăndări, **două-trei magazine devastate**.

Imediat şeful cultului mozaic a alergat la dl. Hollande, plângându-se că viaţa coreligionarilor săi, mai ales a celor din cartierul Sarselles (un fel de Dudeşti de odinioară), **este ameninţată.**

Nu s-au înregistrat însă victime printre locuitorii mozaici, astfel încât reporterii şi-au pus net întrebarea: ***"Cine a făcut zob acele câteva vitrine? Cine sunt huliganii, de vreme ce ambele părţi, care au acţionat noaptea, nu recunosc nimic?"***

Şi aşa cum Farfuridi se temea de trădare, eu mă tem de o **diversiune menită să distragă atenţia opiniei publice franceze de la adevărata dramă palestiniană** (sute de oameni nevinovaţi, numeroşi copii omorâţi sau mutilaţi, spitale fără materiale sanitare, cu oameni agonizând pe pardoseală - jurnalul TVF2 din 22 iulie 2014, ora 20.00).

În contrabalans ni se arată cum o rachetă a Hamas a aprins un soi de foc de tabără în curtea unui colonist evreu, dărâmând un perete de garaj. Dacă, Doamne fereşte, racheta îi cădea colonistului în cap?

Încep să crească şi pierderile "Ţahalului" (armata israileană). Alţi tineri sacrificaţi în numele încăpăţânării, vechi de peste 60 de ani, de a nu se admite existenţa unui stat palestinian, independent, suveran şi deci responsabil.

În schimb TVF-urile ne-au oferit un frumos spectacol: O rugăciune comună desfăşurată în 21 iulie, **în incinta sinagogii** de la Sarselles (numit şi "micul Ierusalim"), unde mână în mână **un rabin cu rang înalt, un episcop catolic din zonă şi un imam musulman s-au rugat pentru pace.** În primul rând pentru **pacea locuitorilor din micul Ierusalim şi apoi, eventual, pentru o pace în Gaza** - ce va urma după încă câteva zeci de bombardamente pustiitoare! La ceremonie a participat şi moş Enrico Macias care a spus cu o frumoasă dicţie, într-o perfectă limbă voltaireiană: *"Sper într-o bună înţelegere între cele trei culte religioase, spre liniştea locuitorilor din acest loc."* Spusele sale, de un umanism elevat, au fost **salutate cu lovituri de tun, servanţii fiind însă pe tancuri, în Gaza**, iar inamicii, deghizaţi în copii, se prefăceau că se joacă pe un maidan.

***

SF. NICHIFOR CEL LEPROS (continuare din pag. 12)

Părintele Efmenie relata că într-o seară, după ce l-a pregătit de culcare pe părintele Nichifor, s-a dus şi acesta în camera sa pentru a se odihni. Nu l-a luat însă somnul. Era cuprins de nelinişte: că nu a făcut ceva bine, că nu a închis bine soba - acestea şi multe altele îi treceau prin minte. S-a sculat şi s-a dus la chilia bătrânului. Ca să nu-l deranjeze s-a gândit că era mai bine să nu mai bată la uşă. A deschis încet-încet uşa, şi ce să vadă? Părintele Nichifor plutea în văzduh ca la un metru de sol, cu mâinile ridicate şi rugându-se. Faţa lui strălucea.

După ce a fost părtaşul acestei înfricoşătoare privelişti, părintele Eumenie, fără să zică nimic, a închis cu mare atenţie uşa şi s-a dus în chilia sa. Aici a pus capul în pământ şi a început să plângă, deoarece considera că l-a supărat pe bătrânul său că nu a bătut la uşă şi că a văzut această minunată privelişte. Însă plângea şi de bucurie, deoarece văzuse cât de mare şi de virtuos era duhovnicul său.

Dimineaţa l-a rugat să-l ierte pentru greşeala sa. Părintele Nichifor i-a cerut să nu dezvăluie nimănui ceea ce văzuse, decât după moartea sa.

Cuviosul Nichifor Cel Lepros a trecut la cele veşnice în 1964, la vârsta de 74 de ani. După dezgropare moaştele sale au răspândit mireasmă şi au fost relatate în continuare minuni, şi după mutarea sa la Domnul: A fost canonizat în 1992 de Patriarhia Ecumenică a Constantinopol-ului.

***

FALSUL POGROM DE LA ABATOR (continuare din pag. precedentă)

L-am întrebat pe nea Vasile dacă e dispus să declare cele petrecute la Abator şi în faţa altora, în cazul că va fi vreodată nevoie. Nea Vasile a declarat că este de acord, mi-a dat adresa - locuia lângă Abator, pe Splai, iar ulterior l-am vizitat de mai multe ori şi ne-am împrietenit. Aşa am aflat că după aceea Armata a ridicat cadavrele de la Abator şi le-ar fi dus în pădurea Plumbuita.

Vizita mea la Abator a durat cca. 15-20 minute. La plecare am luat pentru trupă o navetă de mărunţaie, mai mult burţi.

Când m-am întors la unitate m-am prezentat la comandant şi i-am povestit cele aflate. Comandantul a considerat că e de datoria lui să raporteze mai sus. Eu m-am retras din biroul comandantului şi m-am dus în hala de montaj, în hangarul central.

După un ceas, un ceas şi jumătate, a venit la mine comandantul şi mi-a spus că a telefonat la Consiliul de Miniştri, la cabinetul lui Horia Sima şi a cerut să vorbească cu acesta. De la postul telefonic respectiv i s-a răspuns: "Camaradul Horia Sima nu mai există, nu se ştie unde este".

Menţionez că, în zilele care au urmat, zvonul despre uciderea şi atârnarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până şi femeile cele mai simple din mahalaua bucureşteană se întrebau *"De ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au păţit?"*

Precizez că **nu am fost membru al Mişcării Legionare**, dar, la fel ca şi cei mai mulţi colegi din aviaţie, am simpatizat, ca român şi creştin, cu ideile lui Corneliu Zelea-Codreanu.

De asemenea, menţionez că am fost condamnat după 1944 pentru "crima de uneltire împotriva ordinii sociale" şi am făcut 11 ani de temniţă.

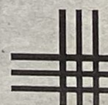
Menţionez că pe dl. prof. Ion Coja l-am cunoscut în ziua de 20 decembrie 2003, când m-am întâlnit cu dânsul ca să-i povestesc cele de mai sus. Întâlnirea a fost aranjată de d-nii Neagoe Nicolae Mateescu şi Dogaru Victor-Dorian, cărora le-am povestit cele petrecute la Abator şi au fost de părere că **trebuie să-i fac cunoscută această întâmplare şi d-lui prof. Ion Coja, pe care îl cunoşteam de la televizor.** Am fost de acord să mă întâlnesc şi să-i încredinţez această mărturie, pe care o semnez în deplină cunoştinţă de importanţa ei.

Dau prezenta declaraţie pentru a servi oriunde trebuinţa o va cere."

Redactat şi semnat în 6 exemplare.

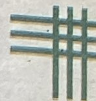
Acestor dezminţiri se adaugă şi o **altă dovadă,** deosebit de importantă pentru că este **furnizată chiar de evrei: cartea *"Martiriul evreilor din România în 1940-1941"*!** Editată în 1991 de către ***Centrul de Studii al Evreilor*** din România, are un cuvânt înainte al rabinului-şef Moses Rosen şi 327 pagini, din care 16 pagini cu fotografii, cuprinde documente şi mărturii, dar ***nu conţine nici un cuvânt despre existenţa vreunui pogrom la Abator.***

Fiind însă vorba despre o **denigrare planificată a legionarilor,** d-nii Norman Manea, Andrei Pippidi, istoricul Francisco Veiga etc., **nu ţin seamă de aceste dovezi** şi continuă duşmănos cu acuzaţiile în legătură cu **evenimente care nu au existat.**

Poşta Redacţiei

Sergiu Melinte – Tg. Jiu: Mareşalul Mannerheim, deşi a luptat împotriva ruşilor încă din 1918, iar în anii 1939-1940 le-a administrat o ruşinoasă corecţie, deşi a fost aliat cu Hitler, nu a fost judecat de vreun "tribunal al poporului" finlandez, nu a fost condamnat şi cu atât mai puţin executat. Ba, mai mult: în 1944 a fost ales preşedinte al Finlandei, demnitate pe care a deţinut-o până în 1946. Astăzi statuia lui ecvestră tronează în piaţa Parlamentului Finlandei. Miclos Horthy, „amiralul fără flotă", aflat şi el de partea „Axei", care s-a purtat abominabil cu ne-maghiarii: români, slovaci, ruteni, sârbi şi evrei, nu a fost trimis în faţa vreunui „tribunal al poporului", nu a fost condamnat şi nici asasinat. După război a stat adăpostit într-un castel din Germania, apoi a fost mutat în Portugalia. Nu a fost „vânat" de Simon Wiesenthal, de vreun român, de vreun sârb sau de altcineva. Şi-a dat obştescul sfârşit nederanjat de nimeni. Spre onoarea conaţionalilor lui, a fost reabilitat şi reînhumat în Ungaria, cu funeralii naţionale. Nimeni nu s-a împotrivit. Vedeţi vreo diferenţă între tratamentul aplicat lor şi cel aplicat lui Ion Antonescu?

Gelu Florescu – Sibiu: Fortul Jilava, cunoscut şi sub numele de "Fortul 13" a fost construit în 1884. La sugestia regelui Carol I în jurul Bucureştiului a fost ridicat, între anii 1870 şi 1890, un sistem de apărare împotriva unui eventual atac otoman, format din 18 forturi, fiecare dintre ele prevăzut cu o baterie de artilerie. Jilava era cel de-al treisprezecelea. Proiectul a fost elaborat de generalul belgian Henry Alexis Brialmont şi de căpitanul român genist Ioan Clucer. Fortul Jilava a fost folosit ca depozit de muniţii şi garnizoană militară, iar începând cu anul 1907, când au fost întemniţaţi aici o mare parte dintre ţăranii care participaseră la răscoală, ca închisoare. Între 1907 şi 1948 Fortul 13 Jilava a funcţionat ca închisoare militară în subordinea Statului Major al Armatei, fiind destinată soldaţilor pedepsiţi disciplinar şi civililor condamnaţi pentru infracţiuni militare. În sept. 1940 au fost încarceraţi aici o parte dintre cei care participaseră la masacrul antilegionar din anul precedent (64 de persoane), care au fost împuşcaţi în noaptea de 26/27 noiembrie. În ian. 1941 au fost închişi o parte dintre legionarii condamnaţi de regimul Antonescu în urma rebeliunii. Tot la Jilava, în mai 1946, a fost închis "lotul marilor criminali de război" format din mareşalul Ion Antonescu, ministrul de Externe Mihai Antonescu, gen. Constantin Pantazi (ministrul Apărării), Eugen Cristescu (şeful Serviciului Special de Informaţii) şi ministrul Radu Lecca. Terenul din spatele închisorii, numit şi "Valea Piersicilor" (datorită plantaţiei mai vechi de pomi fructiferi), a devenit loc pentru execuţii. Aici au fost împuşcaţi la 1 iunie 1946 Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Gh. Alexianu şi Picky Vasiliu (comandantul Jandarmeriei). Între 1948 şi 1964 Fortul 13 a fost folosit de comunişti ca puşcărie de tranzit pentru opozanţi, iar în decembrie 1989 manifestanţii arestaţi de pe străzile Bucureştiului au fost, de asemenea, aduşi la Jilava.

Alexandru Gheorghiu – Râmnicu Vâlcea: Rosa del Conte (1907 - 2011), filologă italiană, membră de onoare a Academiei Române, este unul dintre cei mai importanţi eminescologi străini, autoare a unor studii despre opera lui Mihai Eminescu. Cel mai important este cel intitulat "Eminescu sau despre Absolut" (1961), apărut în România în traducerea lui Marian Papahagi. După ce a predat la Universitatea din Bucureşti şi din Cluj-Napoca în perioada 1942-1948, a devenit profesor universitar la Facultatea de Limba şi Literatura Română şi Filosofie din Roma în 1955. A tipărit în România cursurile universitare "Despre poezia dulcelui stil nou sau despre Dante Alighieri", iar în Italia a ţinut cursuri şi conferinţe despre folcloristica şi cultura veche românească, precum şi despre poeţii Vasile Cârlova, Heliade Rădulescu, Macedonski, Coşbuc. A tradus din Blaga, Arghezi, V. Voiculescu, oferind italienilor ediţii însoţite de studii şi prezentări critice şi a scris multe articole despre literatura română în diverse enciclopedii. După retragerea din activitatea de profesor universitar, Rosa del Conte s-a ocupat tot mai mult de traducerile din lirica eminesciană, alcătuind o amplă antologie italiană. În 2007 a fost sărbătorită pentru împlinirea vârstei de 100 de ani, fiind cel mai longeviv filolog şi critic literar.

Radu Mălureanu – Deva: Într-adevăr, publicăm doar o parte dintre articolele pe care prof. Ion Coja ni le trimite periodic. Pentru că nu tot ceea ce scrie domnia sa este pe linia noastră. Este simpatizant legionar, dar nu poate face diferenţa faţă de simism şi, în plus, îl apără pe Ceauşescu - chestiuni impardonabile din punctul nostru de vedere. Pe de altă parte, luările sale de atitudine în problema evreiască şi în cea maghiară le considerăm importante. De aceea îi vedeţi din când în când numele în ziarul nostru.

Adrian Calomfir – Botoşani: Ceauşescu a fost împuşcat pentru că era un pion în planul vast de înrobire a lumii; şi devenise inutil odată cu abandonarea experimentului comunist, nu pentru că ar fi intenţionat el să facă nu ştiu ce bancă internaţională care să concureze capitalul evreiesc. Să fim serioşi! Să nu uităm că distrugerea satului românesc, matca unui popor, i se datorează, ca şi pervertirea conştiinţelor, de am ajuns unde suntem azi. Nu am spaţiul necesar să amintesc de demolarea centrelor istorice din toată ţara, de penuria alimentară şi războiul psihologic. Fără datorii externe în 1989? Da, dar cine le făcuse?! Maturii de azi de care nu sunteţi mulţumit (nici noi) nu sunt crescuţi în acea ideologie.

Nicoleta Codrin

ISSN 1583-9311
Redactor-şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bîrzeanu, Vasile Păduraru
Secretar redacţie: Corneliu Mihai
Relaţii cu publicul: **Tel.: 0746 700117**
Marius Prichici OP 32, CP 157, Bucureşti
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

